

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 11C/725/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315224968
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2020:1315224968.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ninou Dubovskou, v spore žalobcu: U. P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, V., zast. BARKOCI law firm, s.r.o., so sídlom Námestie slobody 28, 811 06 Bratislava, IČO: 47 247 916, JUDr. Stanislav Barkoci, PhD., advokát a JUDr. Juraj Hadrbulec, advokát, so sídlom Riečna 2, Bratislava, proti žalovanému: V. P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, V., t. č. v Ú.F. na X. Z. D. F. B. O. P., zast. JUDr. Radovan Repa, advokát, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 16514/60, Bratislava, IČO: 36 742 023, JUDr. Radovan Repa, advokát, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konaní vedených tunajším súdom pod sp. zn. 12C/245/2014 a sp. zn. 12C/339/2014, z a m i e t a.

II. Súd žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi, z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 18.000 eur, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 30.12.2015 domáha od žalovaného ospravedlnenia sa písomne žalobcovi, zaplatacia nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50.000 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že je otcom žalovaného a jeho matka, E. U. G. zomrela 26.04.2015 násilnou smrťou v dôsledku úmyselného trestného činu žalovaného. Žalobca uviedol, že k uvedenému trestnému činu došlo v časovej súvislosti s konaním sp. zn. 12C/339/2014, v ktorom sa E. G.Á. domáhala vrátenia daru - nehnuteľnosti na E. Č. XX X. V. Žalobca uviedol, že bol jej jediným synom, s matkou mali veľmi dobré vzťahy, denne sa stretávali, poskytoval jej všestrannú pomoc a opateru a to aj finančnú, doprevádzal ju na potrebné lekárske vyšetrenia, a dom na E. Č. XX, v ktorom jeho matka bývala, bol zrekonštruovaný z jeho finančných prostriedkov. Bydlisko žalobcu a jeho matky sa nachádzali v tesnej blízkosti, čo im umožňovalo denný kontakt, matka mala účasť na ich rodinnom živote spolu s jeho manželkou F. G., mala spoločné programy s nimi a ich maloletým synom, vzájomne si poskytovali podporu a pomoc. Úmyselné protiprávne konanie žalovaného žalobcovi spôsobilo utrpenie, bolesť, zúfalstvo a šok zo straty blízkej osoby, čím došlo k zásahu do jeho osobnostného práva tak, že bola narušená celistvosť jeho rodiny a bolo zasiahnuté do jeho súkromného a rodinného života. Následky konania žalovaného sú trvalé a neodstrániteľné, jeho ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné, došlo k závažnej ujme spočívajúcej v strate milovanej matky, čím je žalobca do budúcnosti ochudobnený o rodinný život a zároveň smrťou matky stratil jej lásku a spoločne prežívanú radosť. Nečakaným a šokujúcim úmrtím jeho matky došlo k závažnému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti

spočívajúceho v obmedzení jeho súkromného a rodinného života tak zásadným spôsobom, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia, vrátane trestného konania, nie je postačujúca. V dôsledku násilného úmrtia matky je žalobca dlhodobo práceneschopný, nemôže vykonávať svoju podnikateľskú činnosť v oblasti medicíny, čo sa odrazilo na znížení jeho príjmov a životnej úrovne jeho rodiny. Žalobca konštatoval, že tu objektívne existuje ujma na jeho strane spočívajúca vo vzniknutej traume a iných negatívnych následkoch v dôsledku protiprávneho úkonu, za ktorý je zodpovedný žalovaný. V danom prípade nie je postačujúce primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na extrémne špecifické okolnosti smrti požaduje sumu 50.000 eur ako primeranú výšku nemajetkovej ujmy.

2. K žalobe sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 08.02.2017, v ktorom žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a uviedol, že tvrdenia uvedené v žalobe sú lživé. Vlastnoručne napísaný a podpísaný list s vyjadrením ľútosť žalobcovi sám zaslal už dávno a je súčasťou trestného spisu sp. zn. 3Tk/1/2016. Z rozsudku v tomto konaní jednoznačne vyplýva, že žalobcove tvrdenia a tvrdenia jeho manželky, ktoré sa podobajú tým uvedeným v žalobe, sú nepravdivé. Žalobca klame, ak tvrdí, že so svojou mamou mal veľmi dobré vzťahy, keď svedkovia jasne tvrdia, že svoju mamu nútil k spolupráci pre naplnenie jeho vlastných sebeckých zámerov, s ktorými ona nesúhlasila, vyvíjal na ňu nátlak, čo potvrdzujú výpovede svedkov. Konanie žalovaného, ktoré viedlo k usmrteniu matky žalobcu, bolo konaním v afekte, žalovaný ho ľutuje, nikdy sa to nemalo stať. Odmieťa ale, aby ktokoľvek z neho mal akýkoľvek prospech alebo z neho ťažil, toto považuje za nemorálne. Táto tragédia zasiahla aj žalovaného, ktorý mal vzťah s babkou lepší ako žalobca, konal spravidla v súlade s jej mienkou a záujmom a jej stratou rovnako trpí.

3. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 12.04.2017 a uviedol, že žalovaný bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy, ktorého obeťou bola matka žalobcu a za ktorý trestný čin bol žalovaný odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody, vo výkone ktorého sa v súčasnosti nachádza. Z tohto dôvodu akékoľvek vyjadrenia žalovaného, ktorými sa snaží vykladať motívy, pohnútky, či dokonca vzťahy alebokej matky žalobcu k iným rodinným príslušníkom, je potrebné chápať v intenciách žalovaného ako páchatel'a vraždy alebokej, ktorý bude inklinovať k takému výkladu udalostí, ktorými sa bude pokúšať zmiernovať svoju vinu a prenášať ju na iné osoby. Žalobca mal ku svojej matke hlboký cit, nebohá žalobcovi v čase jeho nesamostatnosti poskytla výchovu, výživu, vzdelanie a potrebnú starostlivosť a žalobca zase nebokej túto starostlivosť v posledných rokoch je života opätovoľ, keď ju zabezpečoval materiálne, zabezpečoval podmienky na jej dôstojný život vrátane modernizácie jej obydľia a taktiež nemateriálne, keď jej venoval svoj čas, prejavoval záujem o jej zdravie, atď. Žalobca sa zaujímal aj o jej majetkovoprávne záležitosti, pomáhal jej s realizáciou a ochranou týchto práv, ako bolo zistené v trestnom konaní a civilnom konaní. Do tohto vzťahu nenapraviteľne zasiahol žalovaný svojim skutkom a v žiadnom prípade nie je možné brať do úvahy ako relevantné tvrdenia žalovaného, podľa ktorých žalobca nebohú nejakým spôsobom nútil k spolupráci. Ide o vyjadrenia žalovaného ako značne neempatického jedinca. V súlade s rešpektovaním práv človeka ako ľudskej bytosti s jej jedinečnými neopakovateľnými prejavmi a súčasne úctou k akémukoľvek ľudskému spoločenstvu je významným a nezanedbateľným komponentom práva na ochranu súkromia i jeho negatívna zložka nachádzajúca svoje vyjadrenie v možnosti brániť sa proti neoprávneným zásahom do tejto sféry. Pri posudzovaní vzniknutej nemajetkovej ujmy na strane žalobcu je potrebné zohľadniť skutočnosť, že takýto neoprávnený zásah žalovaného do jeho práva na ochranu súkromia vyvoláva z hľadiska rozsahu a trvania dlhotrvajúcu a rozsiahlu morálnu a citovú ujmu, ktorá je navyše v dôsledku smrti blízkej osoby nezvratná. V dôsledku protiprávneho konania žalovaného utrpel žalobca nemajetkovú ujmu vo forme psychického šoku, straty citových väzieb a psychickej traumy ako dôsledok nielen správy o smrti blízkej osoby, ale aj ako dôsledok, že žalobca našiel svoju matku mŕtvu bezprostredne po spáchaní skutku. V danom prípade ide o protiprávne narušenie rodinných vzťahov medzi žalobcom a nebohú, s ktorou tvoril žalobca fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, smrť jeho matky bola nečakaná, tragická a nimi nezavinená udalosť, ktorá nenávratne pretrhla dovtedajšie citové väzby, čím žalobca stratil možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj rodinný život vo vzťahu k nebokej. Vzťah medzi matkou a dieťaťom pravidelne presahuje dobu, kým žijú v spoločnej domácnosti, smrťou matky stratil žalobca možnosť ďalšie vzťahy s ňou udržiavať a o túto sféru prirodzených vzťahov je ochudobnený, zásah predstavovaný smrťou matky je veľmi významný, hlboký, a nereparovateľný zásah do rodinného života žalobcu. Žalobca poukázal na to, že vražda matky žalobcu predstavovala zásah do spoločenského života žalobcu, ktorý okrem toho, že podniká v oblasti poskytovania zdravotných služieb, je lekár v odbore chirurgia, trestný čin bol medializovaný a všeobecne

pertraktovaný, čím bolo zasiahnuté do osobnosti žalobcu, keď jeho rodinné vzťahy boli v príčinnej súvislosti s trestným činom žalovaného nevhodným a nepríjemným stredom záujmu verejnosti, čo negatívne dopadlo na maloletého syna a manželku. Vražda žalobcovej matky zasiahla aj do profesijného života žalobcu, keď táto skúsenosť mu neumožňovala ďalej vykonávať prácu chirurga, pri ktorej musí byť žalobca sústredený, koncentrovaný a pozorný.

4. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v priebehu konania zotrval na svojich vyjadreniach a k nároku na nemajetkovú ujmu za dopady do spoločenskej a pracovnej sféry žalobcu odkázal na nález Ústavného súdu II. ÚS 424/2012, z ktorého vyplýva, že predpokladom priznania peňažného zadosťučinenia je najmä situácia, ak zásah do osobnosti bol takej povahy intenzity alebo trvania, že v jeho dôsledku došlo k zníženiu dôstojnosti človeka a pritom je irelevantné, či k zníženiu došlo v spoločnosti alebo inde. S poukazom na podané trestné oznámenia na žalobcu žalovaným uviedol žalobca, že ospravedlnenie v trestnom konaní žalovaný nemyslel úprimne a vážne. K namietanej nemajetnosti žalovaného poukázal žalobca na to, že tento je v súčasnosti vlastníkom viacerých nehnuteľností a napriek tomu žalobca v minulosti, ako aj v súčasnosti vynakladá potrebnú starostlivosť na udržiavanie týchto nehnuteľností. Namietal pravdivosť vyhlásenia žalovaného o jeho nemajetnosti, ktoré bolo prezentované za účelom navodenia dojmu, že zaviazanie žalovaného k náhrade nemajetkovej ujmy by bolo likvidačné. Žalovaný sa v konaní na Okresnom súde Levice sp. zn. 14C/4/2019 cielené zbavuje majetku, predmetom konania je určenie neplatnosti právneho úkonu.

5. Žalovaný sa v priebehu konania prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril tak, že vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu skutku, nárok žalobcu nie je daný. V rámci snahy súdu o mimosúdne vyriešenie sporu žalovaný uviedol, že je ochotný sa žalobcovi ospravedlniť tak, ako je od neho žiadané, a to i napriek tomu, že sa žalobcovi písomne ospravedlnil už v rámci trestného konania. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, túto nie je ochotný žalobcovi uhradiť jednak z dôvodu, že tento nárok považuje za nezákonný a aj z dôvodu, že na jej úhradu nemá finančné prostriedky. Znenie žalobného návrhu v časti ospravedlnenia žalobcovi považuje za nezákonný, poukázal na to, že sa žalobcovi písomne ospravedlnil v rámci trestného konania a navyše petit nie je správny, keďže ospravedlnenie sa má týkať nie zásahu, ale následku zásahu, ktorý však nemusí byť v príčinnej súvislosti so samotným zásahom. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy má žalovaný za to, že súd by mal pri posudzovaní dôvodnosti a výšky nároku posudzovať viaceré okolnosti, ktoré vyšli najavo v trestnom konaní a súvisia s protiprávnym konaním a stavom pred ním. Žalovaný nepopiera, že sa dopustil násilného aktu na matku žalobcu potom, čo došlo k hádke medzi žalovaným a jeho starou mamou, ktorá sa nešťastne vyjadrila na adresu zosnulej matky žalovaného. V trestnom rozsudku sú uvedené okolnosti, za ktorých ku skutku došlo a z výsluchu kamarátok alebo starej matky žalovaného je zrejmé, že k násilnému aktu muselo dôjsť potom, čo sa dotkla alebo otvorila citlivú tému, a tou sú okolnosti, za ktorých zomrela matka žalovaného, keď bol ešte malý, o ktorej skutočnosti žalovaný nevedel a dozvedel sa o tejto skutočnosti až v dospelosti. Matka žalovaného umrela na následky explózie výbušným nástražným systémom, čo vnímal veľmi citlivo a otvorenie tejto témy bolo spúšťačom k spáchaniu násilného trestného činu. V čase spáchania protiprávneho konania žil žalovaný pod vplyvom ťaživých rodinných a osobnostných pomerov, ktoré si nepriviloval sám, nevychádzal so žalobcom, žalobca neplatil na žalovaného ani výživné, dokonca ho mal podľa vyjadrení svedkov vyhodiť so spoločného domu. K žiadosti o vrátenie daru so strany starej mamy žalovaného došlo na naliehanie žalobcu, čo tiež neprispelo k dobrej rodinnej atmosfére. Skutočnosť, že žalobca v žalobe uvádza, aký mal dobrý vzťah s matkou a že patrila do rodinného života jeho a jeho manželky vyvracajú výpovede svedkov v prípravnom konaní. K výške nemajetkovej ujmy odkázal nález ÚS ČR I. ÚS 1586/09, podľa ktorého platí pravidlo, že výška relutárnej náhrady nesmie byť zrejmým bezdôvodným obohatením osoby dotknutej neoprávneným zásahom a súčasne by nemala byť pre pôvodcu neoprávneného zásahu jednoznačne likvidačná a všeobecne vytvárajúca tzv. chilling effect. Iné rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 94082/2010 uvádza, že majetkové pomery žalovaného nie sú rozhodujúcim hľadiskom pri určení výšky nemajetkovej ujmy a tvoria len jednu z okolností, na ktoré súd pri rozhodovaní prihliada. Žalovaný navrhol konanie prerušiť do skončenia konaní sp. zn. 12C/245/2014 a sp. zn. 12C/339/2014. Nemajetková ujma nemá byť likvidačná, a ak žalobca v prebiehajúcich súdnych konaniach bude úspešný, nemajetková ujma bude likvidačná. Samotný odsudzujúci rozsudok v trestnom konaní plní satisfakčnú funkciu. Žalobca poukazuje na zásahy a negatívne následky, ku ktorým malo dôjsť v rámci jeho spoločenského a pracovného života, v tomto rozsahu má za to, že v rámci práva na ochranu osobnosti v dôsledku usmrtenia blízkej osoby a práva na ochranu súkromného a rodinného života, nie je daný nárok na náhradu spočívajúcu v zásahu do pracovnej alebo inej sféry žalobcu, čo teda presahuje rámec zákonného nároku a práva na ochranu osobnosti. Poukázal na nález ÚS SR IV.

ÚS 360/09, podľa ktorého pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa musí prihliadať na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, ktoré okolnosti môžu byť významné tak u postihnutej osoby, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Žalovaný poukázal aj na to, že v spoločnosti žalobcu - U. F.E..D.. mala táto tržby aj zisky zásadne až do roku 2017 rovnaké, pokles zaznamenala v roku 2018, avšak z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že žalobca a U.. H. boli spoločníkmi tejto spoločnosti do 02.11.2017 a na lustráciu zo Sociálnej poisťovne, z ktorých je zrejmé, že vymeriavací základ žalobcu v spoločnosti U., F.E..D.. bol až do 28.02.2018 v zásade rovnaký, tzn. žalobca dosahoval počas tohto obdobia rovnaký príjem. V konaní bolo preukázané, že žalobca je zamestnaný.

6. Podľa ust. § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa ust. § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Podľa ust. § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

9. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

10. Podľa ust. § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

11. Podľa ust. § 185 ods. 2 CSP, súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa ust. § 185 ods. 3 CSP, súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

13. Podľa ust. 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

14. Podľa ust. 191 ods. 2 CSP, vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

15. Počas konania došlo k zmene právnej úpravy občianskeho súdneho konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť CSP, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len ako „OSP“). Táto nová právna úprava CSP vychádza z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (ust. § 470 ods. 1 CSP), v dôsledku čoho platí, že ustanovenia novej, od 01.07.2016 účinnej, právnej úpravy sa uplatňujú v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami.

16. Ustanovením § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie to, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Na základe uvedeného preto hodnotenie dôkazov zo strany súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Preto súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku s poukazom na § 181 ods. 4 CSP a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania, ako je zrejmé z ust. § 150 ods. 1 CSP podľa ktorého platí, že strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a

rovnako s poukazom na ust. § 151 a § 153 CSP. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľmi procesnej aktivity sporové strany. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi.

17. Podľa ust. § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

18. Podľa ust. § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

19. Na pojednávaní konanom dňa 08.02.2018 navrhol právny zástupca žalovaného prebiehajúce konanie prerušiť do skončenia konaní vedených tunajším súdom pod sp. zn. 12C/245/2014 a sp. zn. 12C/339/2014, ktorých výsledok bude mať dopad na majetkovú situáciu žalovaného. K návrhu na prerušenie sa vyjadril žalobca tak, že s prerušením konania nesúhlasí.

20. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch je nevyhnutné, aby súd konanie prerušiť (obligatórne), v iných prípadoch buď konanie preruší alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezprieťahové odstránenie prekážky konania (fakultatívne prerušenie konania). Prerušenie konania podľa ust. § 164 CSP je prípadom fakultatívneho prerušenia konania, keď prebieha iné konanie a v ňom sa riešia otázky, ktoré by súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je pre samotné konanie nevyhnutné, pričom je na vôli súdu, či tak urobí, t.j. konanie preruší a počká na vyriešenie tejto otázky v súdnom alebo v správnom konaní alebo tieto otázky posúdi sám; jeho rozhodnutie závisí od konkrétnych okolností. Súd je však povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Preto prerušenie konania predstavuje skôr výnimku ako pravidlo (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 150/2010).

21. Súd v tomto ohľade je toho názoru, že pre posúdenie majetkových pomerov žalovaného v danom spore, ako okolností majúcej význam pre posúdenie dôvodnosti a výšky nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, nie sú závery súdov v konaniach vedených tunajším súdom pod sp. zn. 12C/245/2014 a sp. zn. 12C/339/2014 významné tak, že by súd nemohol rozhodnúť o žalobe žalobcu v tomto konaní, a preto návrh na prerušenie konania zamietol (výrok č. I rozsudku). K posúdeniu a relevancii majetkovej situácii žalovaného súd poukazuje na ods. 84 odôvodnenia tohto rozsudku.

22. Súd vo veci vykonal dokazovanie navrhnuté stranami, a to prednesmi právnych zástupcov strán, výsluchom žalobcu a žalovaného, výsluchom svedkov: L.. C. I., L.. U. B., E.. G. U., L.. U. E., U.. P. H., F. G., U.. U. Č., U.. P. G., oboznámením sa so žalobou a vyjadreniami strán v konaní a s listinnými dôkazmi, pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 12C/339/2014, sp. zn. 12C/245/2014, sp. zn. 14C/140/2015, spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3Tk/1/2016 (v rozsahu navrhnutom stranami sporu), ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

23. V rámci výsluchu žalobcu tento popísal okolnosti skutku žalovaného a uviedol, že žalovaný tým spôsobil úplný rozvrat jeho súkromného, rodinného, pracovného a spoločenského života a spôsobil mu bolesť, ktorá sa nedá opísať, išlo o akt z chamtivosti, žalobca 55 rokov žil s matkou, ktorá ho vychovala, bola to dobrá žena, ktorá nikomu neublížila. V deň skutku boli s matkou a synom dohodnutí ísť do divadla, volal jej okolo 13:00 hod., že príde skôr, a keď opakovane nebrala telefón, šiel za ňou, keďže býva blízko, okno našiel vykopnuté, vedel, že je zle, našiel matku na poschodí v posteli naaranžovanú, akoby spala. Žalovanému išlo len o majetok - rodinný dom, ktorý jeho matka chcela naspäť, pretože si uvedomila, že ho darovala zlému človeku. Žalobca nebol potom schopný komunikovať, v TV v Krimi novinách bol šot, na ktorý ho upozornili jeho kamaráti, a žalobca sa stal slávny tým, že žalovaný zabil svoju babku a jeho matku. Dôvodom bolo to, že 10.06.2015 malo byť pojednávanie vo veci vrátenia daru a jeho matka bola zavraždená preto, aby sa tam nedostavila. Žalobca sa zrútil, došiel o matku, syna, rozspala sa mu celá rodina. Jeho matka bývala v rodinnom dome od r. 1971, všetci poznali ju, žalovaného aj žalobcu, všetci vedeli, že vrahom je jej vnuk. Žalobca nevychádzal na ulicu, nechodil do práce. Od r. 1987 pracoval na chirurgii vo Vojenskej nemocnici, neskôr mal vlastnú prax a obchodné spoločnosti, poskytujúce

zdravotnú službu, mal viacero zamestnancov, jeho spoločenský status bol vysoký, klientmi, ktorým poskytoval zdravotnú pracovnú službu a zdravotnú starostlivosť boli veľké firmy, všetci sa dozvedeli, čo sa stalo. Matku žalobcu poznali aj na poliklinike, kam rada chodievala, poznali aj žalovaného, do práce sa nemohol vrátiť, nezniesol pohľady ľudí, 5 mesiacov bol PN, práca a firmy stagnovali, musel ich predať. V dôsledku činu žalovaného poklesli jeho majetkové statky. V spoločnosti sa nemôže s nikým stykať, pretože všetci vedia, že jeho syn je vrah, nestretáva sa ani s kamarátmi, vyhľadáva skôr nových ľudí, ktorí nepoznajú jeho minulosť. Predtým mal výborné finančné zázemie, zveľaďoval majetok pre svoju rodinu, jeho matku, manželku, zabezpečoval bývanie, žili na vysokej úrovni, chodili na dovolenky, žili spokojne a bezstarostne. Zničilo mu to prácu, spoločenské postavenie, priateľské zázemie, má trvalo poškodené zdravie. Všetko, čo uvádza žalovaný, je lživé, v trestnom konaní nemal možnosť vyvrátiť tieto lži, mal možnosť vyjadriť sa len ako poškodený k výške škody. Žalovaný týral jeho matku, čo potvrdila v písomných vyhláseniach pred notárom, jemu ako poškodenému boli veľmi necitlivo predložené podklady z trestného konania, vrátane dokumentácie pitvy, čo ho zasiahlo. Namietal, že žalovaný sa mu celý čas aj pri argumentácii o tom, že v trestnom konaní sa mi už ospravedlnil, vyškieral do očí. Žalovaný sa pred nástupom na VŠ s dílermi drog dopustil trestného činu pokusu vraždy dílera drog, žalobca vynaložil všetky prostriedky na to, aby ho zachránil a nakoniec ho oslobodili. Žalobca uviedol, že žalovaný bez jeho vedomia užíval drogy a aj keď prisahal, že sa drog nechytí. Od r. 2013 býval u jeho matky, kde mal pre seba celé podkrovie, za celý ten čas vyvíjal na ňu tlak, aby na neho prepísala dom. Potom, čo na žalovaného prepísala dom, mu matka volala, že chce dom späť, žalobca zistil, že žalovaný dom predáva na rôznych realitných portáloch. Matka potrebovala každodennú starostlivosť, žalovaný demoloval dom a jeho zariadenie v agresii, písala aj, že sa bojí o svoj život. Život žalobcu sa zničil, nemá cenu, všetko, čo robil, nemá zmysel, nemôže sa stykať s ľuďmi, nie je schopný pracovať, zamestnať sa, uvažoval o samovražde, ale rozmyslel si to. Matku mohol pochovať až po vykonaní pitvy cca 2 mesiace neskôr, čo bolo tragické, nebol schopný to riešiť. Žalobca doplnil, že mal som perfektné manželstvo s 3 deťmi, perfektný život, hojnosť a spokojnosť. To všetko sa rozpadlo a zavinil to žalovaný, doma prežíva horor. K ospravedlneniu v trestnom konaní uviedol, že žalovaný neskôr na neho podal v r. 2017 trestné oznámenie pre ohováranie, pre násilné vniknutie do obydľia, a aj pre ďalší trestný čin. Žalovaný si ťaživé pomery privodil sám, spáchal trestný čin, týral jeho matku a svoju babku, vulgárne sa správal voči žalobcovi a jeho babke. Skutok žalovaného mal dopad aj na rodinu, starší syn bol vydesený a mladší 11 ročný sa dozvedel, že jeho brat zavraždil jeho milovanú babičku. Malý syn chodí do školy okolo domu, kde jeho babku zavraždil a deti v škole ukazujú na neho prstom. S manželkou mali vyvážený vzťah, úplne sa odcudzili, pretože sa žalobca zmenil, chápe manželku, že sa s ním žiť nedá. Žalobca predal firmy, v ktorých podnikal, jedna malá v súčasnosti existuje, v tej je konateľom a má minimálne príjmy. Zamestnať sa ako lekár zrejme už žalobca nebude schopný.

24. V rámci výsluchu žalovaného tento uviedol, že hlboko ľutuje, čo zavinil, bolo to výsledkom aj ťaživých rodinných a osobných pomerov, ktoré sa akumulovali, a keby mohol, rád by všetko vrátil späť. Otcov nárok sa mu javí ako rozporuplný a nemorálny s ohľadom na to, čo žiada a v akej miere sám prispel k rodinným pomerom, ktorých výsledkom bola tragédia, za ktorú prevzal zodpovednosť. Napriek výslovným nepravdám žalobcu, k otcovi naďalej prechováva hlbokú úctu a rád by sa pokúsil o vzájomné odpustenie, namiesto toho, aby jatrili rany z minulosti, čomu sa v tomto konaní nebude dať vyhnúť. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch - nevidí na ňu dôvod nielen preto, že ich nemá, ale aj preto, že na ne žalobca nemá nárok kvôli okolnostiam a poukázal na okolnosti spáchania skutku v silnom afekte, keď sa babka nešťastne vyjadrila na adresu jeho matky, a k tomu by nedošlo, keby zo strany otca nebol na oboch vyvíjaný tlak, ktorému už ani jeden z nich nedokázal čeliť. Radšej by bol, keby sa to ďalej hlbšie nerozoberalo, je si vedomý, že to k ničomu neprispieje, iba k prehľbovaniu konfliktu a uvedomuje si, že ak sa bude musieť brániť, bude to voči otcovi vyznievať zle, čomu sa chcel vyhnúť tak, ako to urobil aj v trestnom konaní.

25. Z výsluchu svedka L.. C. I. vyplynulo, že poznal žalobcu a jeho matku cca 40 rokov, v r. 2014 sa stretli so žalobcom, ktorý popísal situáciu, že matka prepísala dom na vnuka, ten ho mal ponúkať na predaj prostredníctvom realitnej kancelárie, žalobca mu ukázal inzerát a uviedol, že pri jednej z obhliadok matka skoro dostala infarkt. Svedok nepochyboval, že financovanie kúpy nehnuteľnosti celé znášal žalobca a v rámci dedičského konania vyplatil strýka a dom nadobudla len matka. Žalobca sa ho v súvislosti s darovaním domu žalovanému pýtal, či by mu vedel pomôcť, aby sa dožadoval vrátenia daru a odporučil mu JUDr. B.. Žalobca ho požiadal, či by to vedel matke vysvetliť a následne sa stretli na druhý deň so žalobcom a jeho matkou. Matka žalobcu mu vysvetľovala, ako sa vnuk zmenil, bolo zrejme, že keď bol malý, ho milovala. Na jar r. 2015 sa stretli v Senci na chate a žalobca uviedol, že vo veci vrátenia

daru sa bude konať pojednávanie a dalo sa predpokladať, že sa rozhodne v merite. Z pripravených poznámok svedok vedel, že ďalší deň 26.04.2015 o 18:10 hod. mu prišla sms od žalobcu „matka mŕtva, zavraždená...“, čo bol pre nich šok, nikto nepochyboval o tom, že prsty v tom mal žalovaný. Svedok sa snažil so žalobcom spojiť, až neskôr sa spojil s jeho manželkou, ktorá uviedla, že nekomunikuje, že je zatvorený doma, že nechodí do práce, čo aj pre svedka znamenalo zmenu, pretože svoje zdravotné veci riešil cez žalobcu. Začali sa opäť stretávať až v lete 2016, ale je to odlišné. Žalobca bol spoločenský, mal rád život, zábavu, teraz odmieta chodiť na spoločenské akcie a na akcie, kde je viac iných ľudí, stretávajú sa sporadicky na chate v Senci len v úzkom kruhu, žalobca nie je ochotný prísť na stretnutie, kde sú iní ľudia. Prerušili sa väzby a vzťahy v komunite medzi chatármi, pretože žalobca sa hanbí. K porovnaniu života žalobcu pred a po skutku uviedol svedok, že sa poznajú ešte z čias socializmu, obom sa im darilo. Žalobca si finančne mohol veľa vecí dovoliť, zahraničné autá, dovolenky, žil na úrovni slušne zarábajúceho podnikateľa tej doby. V súčasnosti vie, že prácu nevykonáva, firmu U. predal, predpokladá, že žalobca žije z úspor a rezerv. Zmena nastala v okamihu skutku vraždy matky, dovtedy bol žalobca normálny a životaschopný, odvtedy jeho služby svedok nevyužíva. So žalobcom sa svedok stretával najmä, keď boli mladí, často v lete na chate v Senci, tieto stretnutia boli pravidelné, často krát tam bola matka žalobcu, ktorá mala svedka rada. K vzťahu matky a žalobcu svedok uviedol, že šlo až o Oidipovský vzťah, žalobca bol jedináčik, ľpel na matke a ona na ňom, boli často spolu, až sa čudovali, ako môže s matkou takto fungovať. Podľa vnímania svedka silný citový vzťah mala matka žalobcu aj k žalovanému, neskôr počul, že tam boli nejaké problémy. K vzťahu žalobcu s jeho manželkou pred a po vražde svedok uviedol, že vie, že to muselo poznačiť aj tento vzťah, nevie to ale posúdiť. Manželka žalobcu sa v lete 2017 sťažovala manželke svedka, že ju žalobca po manželskej stránke zanedbáva. K vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v období pred vraždou svedok uviedol, že žalovanému ako chlapcovi prejavoval žalobca neskutočnú lásku a uprednostňoval ho pred synom manželky z prvého manželstva. Prestal to však sledovať, keď žalovaný dospieval a prestali sa stretávať. Zo šepotov medzi chatármi vedel, že sa dal na krivú cestu, že tam boli nejaké drogy, pokus o vraždu, nemal o tom ale informácie, nikdy sa na to nepýtal.

26. Z výsluchu svedkyne L.. U. B. vyplynulo, že žalobcu pozná cca od študentských rokov, žalovaného od narodenia, bola to usporiadaná rodina a bola s nimi v častom kontakte do obdobia založenia vlastnej rodiny žalobcom, z toho obdobia nevie o žiadnej negatívnej situácii. Po založení rodiny žalobcom sa narodil žalovaný, manželstvo bolo relatívne krátke, vzťahy nedopadli dobre. V tom období sa s E.. G. stýkali aj s ich matkami, E.. G. bola diskrétna dáma, ktorá o žiadnych problémoch nerozprávala, mala za to, že sa to nemusí takto riešiť. Niekedy v období cca 3 roky pred skutkom sa vyjadrila, že má pocit, že je tých problémov veľa, spomínala veľmi zlý vzťah žalobcu so žalovaným, sama E.. G. situáciu videla ako neriešiteľnú. Spory pokračovali medzi žalobcom a žalovaným po smrti matky žalovaného, kedy ho opatrovala a vychovávala matka žalobcu. Asi tým, že mala oboch rada, dávala za pravdu raz žalobcovi, inokedy žalovanému. Potom tam došlo k majetkovým nezrovnalostiam a E.. G. nadobudla presvedčenie, že keďže tam bolo druhé manželstvo žalobcu a zlé vzťahy medzi otcom a synom, že žalovaný bude opomenutý. Bolo obdobie, že žalovaný musel odísť z domu, k nej ísť nemohol, zblížil sa s priateľkou, ktorej rodina si ho obľúbili a ponúkli mu u nich bývanie. Rozhodla sa, že nehnuteľnosť, kde spolu bývajú na E. mu daruje, z čoho vznikli výrazné komplikácie. Myslela si, že to vyrieši tým, že všetky ostatné nehnuteľnosti daruje na syna, zavolała ma a posťažovala sa, že toto rozhodnutie asi nebolo správne, lebo niektorý z nich nebol spokojný. Žalobca nebol spokojný s darovaním domu na E. a asi mal pocit, že všetky nehnuteľnosti, aj tie ktoré nevlastní, bude mať udržiavať on. Došlo k tomu, že dar si matka vezme späť, čo muselo byť riešené súdnym konaním, bol podaný návrh na súd, svedkyňa si nepamätá, či E.. G. návrh zobrala alebo nezobrala späť. Žalovaný sa odsťahoval od priateľky a vrátil sa k nebohej E.. G. cca v roku 2014. Vianoce vždy ako rodina trávili spolu u žalobcu, s nevestou však nemala dobrý vzťah. V tom čase bol vzťah veľmi vyhrotený, žalovaný odmietol ísť k žalobcovi na vianočnú večeru, matka žalobcu tam šla sama a sami si potom stará mama a vnuk urobili večeru. Matka žalobcu bola dojatá, že jej žalovaný kúpil okrem drobností aj novú teplovzdušnú rúru, boli spolu na polnočnej omši. V polovici januára 2015 asi došlo predvolanie a žalovaný sa dozvedel, že je znovu podané alebo pokračuje konanie o vrátenie daru, došlo k výmene názoru a vyčítal starej mame, že mu to nepovedala, že keď on jej to vrátiť chce a že nedostal po matke nič, že je to tak osudom rozhodnuté. Svedkyňa uviedla, že vie, že sa žalovaný so starou matkou dohodli, že dom predajú a kúpia dva byty, jeden pre žalovaného a jeden pre ňu, z toho ale zišlo. Krátko pred tragédiou tam boli zvady, urážky, E.. G. volala, že je v šoku, dostala až záchvat plaču, že jej bolo od syna v čase, keď tam ešte býval žalovaný, povedané, že jej neverí, že verí len manželke. Svedkyňa uviedla, že sa ju snažila ukludniť, keď sa ukludnila pripustila, že v rodine sa povie kadečo. K vzťahom v rodine uviedla, že E.. G. mala pocit, že raz má pravdu jeden,

raz druhý, mala pocit, že otec by sa nemal takto správať k synovi, navzájom sa urážali, otec synovi nechcel platiť, občas dal nejaké peniaze jej, ale nie synovi. Vzťah medzi otcom a synom sa prenášal aj na E.. G., mala k synovi narušený vzťah. Vnukovi vyčítala, že je to predsa len otec, že nemal pokoru voči nemu a nemá sa tak ostro vyjadrovať, inak sa o ňom vyjadrovala veľmi pozitívne. Vzťah medzi synom a matkou bol narušený, čo vyplývalo zo zlého vzťahu medzi synom a vnukom. K vzťahu medzi žalobcom a jeho matkou uviedla svedkyňa, že ju navštevoval sám, nevie ale ako často. E.. G. spomínala, že prišiel, zabezpečil napr. silu na upratovanie, čo svedkyňa veľmi ocenila, ale E.. G. ju opravila, že úhradu za upratovanie si hradila sama. U matky žalobcu sa nestretávala celá rodina napr. na obed, chodil tam len žalobca sám, E.. G. chodila k žalobcovi len na Vianoce. K tomu, aby žiadala vrátenie daru od žalovaného, ju naviedli argumenty žalobcu, popodpisovala listiny vypracované žalobcom súvisiace s vrátením domu, aj v advokátskej kancelárii právnika žalobcu, sama hovorila, že už to ani nečíta, že tie doklady podpíše, že verí každému a nikomu, že je z toho unavená. Dôvodom zlých vzťahov otca so synom bolo, že jej E.. G. zavolala, že vnuk sa zosypal, že bol predvolaný na notársky úrad, kde zo spisu zistil, akým spôsobom zomrela jeho mama, že bol dedičom nejakých vecí po nej, vrátane časti bytu, dovtedy vedel len o autohavárii, o veciach sa nehovorilo pretože bol vraj maličký a neskôr sa nepýtal. Žalovaný začal nazerať do trestných spisov, čo sa zasa nepáčilo žalobcovi, a tam sa začal zlý vzťah medzi nimi. Dôvodom odchodu z domu neboli informácie o úmrtí matky, od matky žalobcu vie, že z domu bol vyhodенý otcom so zákazom ísť k starej matke, pretože bolo nájdené bongo, ktoré odfotoval manželka žalobcu, matka žalobcu jej ale hovorila, že žalovaného nikdy nevidela sfetovaného a banovala, že ho predsa len po odchode z domu mala prijať a vyčítala si to. K životu a práci žalobcu uviedla svedkyňa, že E.. G. nehovorila o problémoch, ak mala možnosť spomenúť niečo pozitívne tak to spomenula, spomínala, že žalobca chodí na zahraničné dovolenky, že chodí často na Kubu, kde má priateľov, ako pánsku jazdu, že tam robí nejaký výskum. S E.. G. sa stretávala v krízovom období zlých vzťahov otca zo synom od momentu, keď sa syn dozvedel ako zomrela jeho matka, niekedy každý týždeň, niekedy každé 2 týždne, väčšinou jej volala, že sa potrebuje porozprávať. Spoločných známych okrem E.. U. nemali, možno práve preto mala k svedkyňi dôveru, že to nemá komu inému povedať a preniesť. Skutok žalovaného bol šok pre každého, dokonca aj pre žalovaného ako obžalovaného. K emóciám žalobcu sa vyjadriť nevedela.

27. Z výsluchu svedkyne E.. G. U. vyplynulo, že poznala matku žalobcu, ktorá bola jej priateľkou takmer polstoročie, pracovali spolu na lekárskej fakulte na rôznych katedrách, boli osobné a dôverné priateľky. Vzťahy medzi E.. G. a žalobcom a jeho manželkou boli také, že sa rešpektovali, neboli zlé, ale ani dobré, boli tam nezrovnalosti. O žalovaného sa starala stará matka od útleho veku, starala sa veľmi dobre, mala ho veľmi, veľmi rada. Syn toľko času nemal, navštevoval ju, občas sa a ňu staral. Vekom ale ochorela a starostlivosť žalobcu bola nižšia, potrebovala viac pozornosti. E.. G. milovala syna aj vnuka. Medzi manželkou žalobcu a E.. G. boli nezhody, nešťastovala sa, ale spokojná nebola, trpela, vždy keď si večer dala 2 dcl vína, pretože bola z toho nevyrovnaná, volala okolo 22:30 hod. a plakala. Údajne žalobca žalovaného vyhodil z bytu, že mu našiel nejaké bongo. Zvlášť dbala o to, aby bolo tak, ako povedal žalobca, bála sa robiť niečo iné, cítila sa opustená. Posledný rok pred skutkom E.. G. nebolo dobre, mala krvnú chorobu, bola slabá a schudla, žalobca jej doniesol lieky a podporné prostriedky, ale bohužiaľ jej stav sa zhoršoval, bola z toho nešťastná, nedokázala už chodiť autom, opustila sa a potrebovala podporu. Zhruba jedenkrát do týždňa žalobca došiel, doniesol veci, nie je možné povedať, že by nechodil. Myslela na vnuka, keď ho otec vyhodil z domu išiel k nej bývať, starala sa o neho, mala ho veľmi rada, vychovávala ho od útleho veku. Žalovaný sa k nej správal pekne, nebola svedkom vulgárneho správania sa žalovaného voči matke žalobcu. Čo sa týka domu, E.. G. uvažovala, čo s ním, veľa sa o tom so svedkyňou rozprávala, úvaha bola, že predá dom a kúpi dva byty vedľa seba, jeden väčší a jeden menší, aby sa prípadne mohol o ňu vnuk postarať. Nakoniec povedala, že keď všetok majetok ostane žalobcovi, tak dom nechá žalovanému. Išlo jej na nervy, že s domom boli problémy, keďže už mala svoj vek a riešila aj prípadné dedičstvo. Rodinný dom najprv darovala žalovanému, potom to vrátila na seba, čo povedala svedkyňi až s odstupom po rozhovore so synom, ktorý to ale tak nechcel, bola z toho ustarostená, plakala, hovorila, že všetko ostatné dala žalobcovi. Svedkyňa nerozumela, prečo to robí, E.. G. nevedela ako ďalej (raz sem - raz tam), povedala svedkyňi, že podklady už ani nečíta, podpíše, čo chce žalobca. Bolo zjavné, že má syna rada, ale ešte radšej mala vnuka, doslova sa o neho bála, pravidelne o tom hovorila. Svedkyňa uviedla, že so žalobcom fungovali ako priatelia, E.. G. so žalobcom chodili k nim na chatu, stretávali sa často, intenzívne s E.. G. to začalo byť, keď žalobca šiel na školu. So žalobcom sa v poslednom období pred smrťou E.. G. stretli občas, nenavštevovali sa, videli sa na E., kde sa deti spolu hrali, čo pretrváva dodnes. Žalobca mal v Senci veľa priateľov a známych, rovnako doma, chodil aj do

zahraničia. Mal a má svoje kontakty, je to lekár, ktorý má svoju úroveň, chválili ho aj pacienti ako lekára. Od skutku žalovaného nie sú so žalobcom v kontakte, nevie, aké dopady to na neho malo.

28. Z výsluchu svedka L.. U. E. vyplynulo, že pozná obe strany sporu, žalobcu od roku 2009, kedy oslovil ich advokátsku kanceláriu, aby zastupovali jeho syna v trestnom konaní. Aj po skončení trestného konania sa stretával so žalobcom aj žalovaným, žalobca ich oslovil, aby pozitívne vplývali na jeho syna, ktorý mal problém s užívaním omamných látok. Boli tam spory medzi otcom a synom, aj kvôli trestnému činu, za ktorý bol stíhaný, mali rôzne postoje k životu. Žalobca sa strachoval o syna, bál sa, že mu hrozí väzenie, tešil sa následne, že do väzenia nepôjde. Svedok sa sporadicky a párkrát aj náhodne stretol so žalovaným, z jeho pohľadu bol problémom vzťah zo žalobcom, žalobca chcel, aby sa žalovaný vzdelával, študoval, zamestnal sa, žalovaný sa nevedel stotožniť s predstavou otca. V r. 2014 sa vzťah zhoršil, svedka oslovil žalobca, či sa nevie stretnúť so žalovaným. Zhoršil sa aj vzťah žalobcu s matkou, lebo žalovaný sa na žalobcu sťažoval, že ho zanedbáva, požadoval nejaké majetky, čomu ale svedok nevenoval pozornosť, potom došlo k obratu, babka začala mať lepší vzťah zo žalobcom, že žalovaný sa nevhodne k babke správa. V tom čase matka prepísala dom na žalovaného, žalobca našiel inzerát, že dom sa predáva, snažili sa dohodnúť, ale vzťah sa len hrotil. Na podnet žalobcu žalovaný prišiel do kancelárie svedka, aby mu vysvetlili, čo sa môže stať, akých vecí sa môže dopustiť. Žalovaný to bral na ľahkú váhu, bol emotívny, že otca zničí, pripraví ho o všetok majetok, že otca nechá zavrieť, spomínal dookola nejaké dedičstvo, uvádzal, že sa o neho žalobca nestará, čomu svedok nerozumel, keď mal všetko zabezpečené. Svedok mu ľudsky vysvetľoval, že otec bude vždy otec, apeloval na to, aby sa uzmierili. Užívanie omamných látok bol veľký problém, otec ho chcel kontrolovať. Až do roku 2014-2015, kedy došlo ku skutku, vnímal žalobcu ako podnetného - aktívneho človeka, plného elánu so svojským humorom, veľa sa rozprávali o zdravom životnom štýle, o rodine, hovoril mu o plánovaní rozšírenia aktivít kliniky smerom k športovej výžive, starostlivosti o športovcov. Stretávali sa sporadicky, svedok bol pacientom spoločnosti U., nestretávali sa priateľsky. Svedok uviedol, že žalobca mal pozitívny vzťah s matkou, bol rodinne založený, chcel, aby sa vzťahy utriasli, bol stelesneným šikovného podnikateľa a darilo sa mu. Dňa 26.04.2015 svedkovi zavola žalobca, že matka bola zavraždená, potom volal neskôr, že syn sa priznal k vražde, niekedy v lete svedok vypovedal ku skutku v trestnom konaní, od tohto telefonátu to bol iný človek. Odvtedy je s ním svedok len sporadicky v kontakte, od pracovníkov U. vedel, že to ľudsky s ním ide dole vodou. Dostával spätnú reakciu, že sa žalobcovi nedá dovoliť, nedodríava termíny, čo sa predtým nestávalo. V 11/2016 sa svedok dozvedel, že U. sa zatvára, reakcia žalobcu v telefonáte ho vydesila, povedal, že mu je všetko jedno. V kontakte s nebohrou E.. G. nebol, vie, že žalobca sa o matku staral, vytváral jej prostredie, vedel o rekonštrukcii nehnuteľnosti, vzťah mali dobrý, žalobca bol smutný, keď sa vzťah zhoršil potom, čo ho syn očierňoval, neskôr sa tento vzťah opäť zlepšil, žalobca jej zabezpečoval nákupy, organizoval spoločné rodinné stretnutia a obedy.

29. Z výsluchu svedka U.. P. H. vyplynulo, že pozná strany sporu, so žalobcom sa poznajú ako kolegovia z Vojenskej nemocnice od r. 1980, kde pracovala aj jeho mama, stretávali sa denne aj v súkromí, z toho obdobia má len pozitívnu skúsenosť. Žalobca žil spoločensky, rodinne, stretávali sme sa aj v súkromí, cestoval na dovolenky, zabával sa, staral sa o rodinu. Svedok nebol priamo súčasťou týchto aktivít žalobcu, sem-tam som bol na chate v Senci. Od roku 2000 spolu podnikali, ich firmy sa úspešne etablovali. Od udalosti v r. 2015 žalobcu poriadne nevidel, tento sa nestaral o chod firmy a preto boli nútení v r. 2015 zamestnať manažéra, ktorý mal mať na starosti to, čo robil predtým žalobca, vyústilo to do núteného predaja firiem. Od tej udalosti sa žalobca uzavrel, svedok pochopil, že fungovať takto ďalej nemôže, nekomunikoval ani na otázky týkajúce sa predaja firmy, atmosféra vo firme nebola dobrá, zamestnanci sa na to pýtali. Pred skutkom bol prístup žalobcu v práci pozitívny, aktívny. K vzťahu žalobcu s jeho matkou uviedol svedok, že ich vzťah bol korektný, svedok sa poznal sa s matkou z čias jeho pôsobenia vo vojenskej nemocnici, stretli sa aj u L.. B., keď chcela od neho podpis - išlo o závet, podpísal to. Vzťahy v žalobcovej rodine boli normálne, staral sa o mamu, ktorá bola dôchodkyňa, vyžadovala istý servis, chodili na dovolenky a stretávali sa.

30. Z výsluchu svedka F. G., manželky žalobcu, vyplynulo, že žili so žalobcom nadštandardný život, aj materiálne. Manžel nadobudol rozsiahlu klientelu, ona je z umeleckej rodiny, stretávali sa spoločensky v širokom okolí. Žalovaný chodil na základnú školu Za M. X. V., navštevoval rôzne krúžky, športoval, bol to milý tichý chlapec, a to až do puberty, kedy začal byť povýšenecký, agresívny, lenivý, žiadna pokora. Matka žalobcu sa mu veľmi venovala, veľmi mu pomáhala. Dva dni pred nástupom do VŠ im volala kriminálka, že sa žalovaný dopustil trestného činu pokusu vraždy drogového dílera, od tohto trestného činu začal problém, zistili, že žijú s feťákom, kriminálnikom. Dali mu šancu, robili osvetu, žalobca robil

všetko, aby ho zachránil. Neskôr svedkyňa v dome našla drogy, žalovaný sa obhajoval a následne sa odsťahoval k priateľke. Žalovaný vyvíjal nátlak na babku, aby mu prepísala majetok, išlo mu len o majetok. Žalovaný zničil rodinu, zničil sám seba, žalobca by mu dal aj modré z neba, toho zničil morálne a spoločensky, finančne. Svedkyňa opísala okolnosti, ako sa dozvedela o spáchaní skutku, keď jej žalobca volal, že matka je mŕtva, utekala za manželom, ktorý sedel na schodoch a plakal, povedal, že tuší kto je vrah a ona povedala, že tiež. Táto skutočnosť sa nedala zatajiť, vedeli to všetci, manžel aj syn sa zrútili. Z manžela je ľudská troska, doteraz má psychické problémy. Prípado bol medializovaný, žalobca prerušil všetky kontakty a prestal sa stretávať z klientmi, pacientmi, kamarátmi. V práci poznali matku žalobcu aj žalovaného. Prestal komunikovať aj so svedkyňou, bol podráždený, ich manželstvo už nie je dlhodobo najlepšie, odcudzili sa pre to, čo zažil, málo komunikuje, uzavrel sa, nič ho nebaví a neteší, prudko reaguje, z čoho sú hádky. Žalobca je veľmi zodpovedný človek, pred skutkom veľa športoval, mal rád spoločnosť, bavil celú spoločnosť, bol to spoločenský človek. Bol veľmi pracovitý, staral sa o celú rodinu, mali istý status ako rodina a bolo preňho prirodzené, že sa staral a zarábala peniaze pre rodinu. Teraz nerobí nič, prestal chodiť do práce, nevenoval sa firmám, ktoré išli do krachu, bol nútený ich predať, prerušil kontakt s priateľmi, lebo vie, že vedia, čo spravil žalovaný, majú okruh nových známych, ktorí nepoznajú históriu. Má zdravotné aj psychické problémy a nešportuje, spoločensky nežijú a nechodia nikam, žijú skromne. Mal veľmi blízky a späť vzťah s matkou, matka s ním žila sama, pomáhali si, bola na neho nesmierne hrdá, bol s ňou neustále, keďže boli susedia, varovala im deti. Chodili spolu na chatu, dovolenky, trávili spolu čas, v období, keď sa bála o vnuka, boli v každodennom kontakte, keď nezastihla manžela, kontaktovala svedkyňu. Matka sa bála o strechu nad hlavou, 6 dní pred smrťou u právnik napísala, že sa bojí o svoj život, bola znechutená z jeho správania, že je agresívny. V 01/2014 došiel žalovaný s požiadavkou na kúpu 3 izbového bytu, načo bol žalobca náchylný aj vyhovieť, čo bolo v čase, keď bol už majetok prepísaný na žalovaného, otec aj hľadal byt, pritom zistili, že dom sa predáva, o čom matka žalobcu nevedela a uviedla, že predaj odmietla. V 04/2014 išla k právnikovi so žiadosťou o vrátenie daru. Jediným cieľom žalovaného bolo prísť k peniazom bez práce, keď sa dozvedel, že matka žalobcu chce rodinný dom naspäť, začal byť agresívny a zlý, demoloval nábytok a vyhadzoval veci z okna do záhrady, od 04/2014 matka žalobcu nikam nechodila a bála sa opustiť dom.

31. Z výsluchu svedka U.. U. Č. vyplynulo, že pozná žalobcu z dávnejšej doby, kedy pracoval vo Vojenskej nemocnici, mal a má ho v ambulantnej starostlivosti. So súhlasom žalobcu uviedol, že nazretím do zdravotnej dokumentácie zistil, že v 09/2017 ho žalobca kontaktoval ohľadne zdravotných ťažkostí, o ktorých následne svedok zistil, že boli a sú závažné, také sú aj dnes. Žalobca uviedol, že už bol riešený a vedený v prvolíniovej zdravotnej starostlivosti, bol dlhodobo práceneschopný pre diagnózu F32.1 (stredne ťažká depresívna epizóda), ktorú stanovil všeobecný lekár pre dospelých. Svedok v rámci vyšetrenia prehodnotil klinickú razanciu zo stredne ťažkej na ťažkú a diagnostikoval ju ako súčasť post-traumatickej stresovej poruchy (PTSP), postupne sa dozvedel, že zo subjektívnych ťažkostí dominovala u žalobcu závažná tragická udalosť, vražda jeho matky jeho synom, následkom čoho začal žalobca bezprostredne trpieť úzkostnými stavmi, smútkom, smútkovými príznakmi a reakciami, ktoré sa u neho fixovali. Pokúsil sa zvládnuť situáciu, ktorá po objektivizovaní presahovala rámec bežného stresu, išlo o stav vysokej razancie. Je daný vysoký prienik do prežívania žalobcu, ktorý sa intenzívne premietol do každodenného prežívania, postoja k životu, k harmonogramu dňa, do jeho bežného fungovania, prelínania seba s okolím. Dominantné je depresívne prežívanie s nástupom sociálneho strachu. Tento stav vyústil do sociálnej izolácie, nefunkčnosti v sociálnych činnostiach a tým, že žalobca podnikal v zdravotníckom zariadení, tieto činnosti boli zrušené, vrátane zatvorenia pracovisko žalobcu s viacerými ambulanciami. Žalobca v dôsledku vraždy jeho matky, kde dôležitým nepriaznivým psychologickým činiteľom je aj osoba páchatela, trpí PTSP, kódovanou ako F43.1, ktorá vzniká s odstupom od tragickej udalosti, ťaživej stresovej udalosti, ktorá sa postupne formuje, ide o chronický priebeh, kde sú vyznačené trvalé zmeny osobnosti. Príčinou PTSP je stres - taký, ktorý u väčšiny populácie spôsobí ťažkú újmu, utrpenie, stres ktorý je neobvyklý, ťaživý, viaže sa a obsahuje prioritne stratu blízkej osoby a ohrozenie vlastného života. Pomerne vysoké percento PTSP je obtiažne liečiteľné, vzhľadom na individualitu tejto udalosti a ťaživosť okolností vníma svedok prognózu ako nepriaznivú, keď ide o tak ťaživé a zreteľné okolnosti stresu, že liečiteľnosť je nízka. K zmene osobnosti žalobcu pred vraždou matky a po nej svedok uviedol, že predtým žalobcu nevyšetroval, išlo o sebavedomého chirurga, ktorý mal veľmi dobrú povesť, vnímal žalobcu vtedy ako veľmi úspešného. Z osobného kontaktu svedok uviedol, že je významný rozdiel v rezignovanosti, v ľahostajnosti k sebe samému, rozdiel v osobnosti je výrazný. U žalobcu je snaha, aby jeho rodina fungovala a predpokladá, že rodina prináša zvýšenú oporu v ťaživom období. Svedok nemá vedomosť, že by sa mu rodina rozpadla - vie ale, že boli nejaké odmlky, znížená komunikácia, menší záujem o chod rodiny, pozícia otca a manžela

u žalobcu nie je tak spontánna. Stav rodiny žalobca má a môže mať neštandardný, mikrosociálne fungovanie v rodinnom prostredí zlyháva, pacient sa menej zaujíma o chod rodiny, čo môže byť vyčítané a môže paralyzovať rodinu. Dôsledkom nespontánosti u týchto pacientov sú až rozvraty rodín. Detaily o vzťahu žalobcu s matkou svedok nepozná. Svedok uviedol, že žalobca ukončil podnikanie v úspešnej zdravotnej sieti ambulancií, nepracuje, uvádza, že to nedokáže, že sa nedokáže koncentrovať na koncepčnú pracovnú činnosť, ktorú si výkon činnosti lekár vyžaduje obzvlášť z hľadiska sústredenia a koncentrácie. Žalobca nemá koníčky, netrávi voľný čas ani spoločenskými aktivitami, ktoré by mohli dotvárať a predtým aj dotvárali jeho životnú kvalitu. V pracovnej izolácii sa pridružuje sociálny kontext, žalobca sa vyhýba komunikácii. Kvalita života žalobcu po vražde jeho matky je zásadne zmenená, nízka, zlá. Zo začiatku žalobca odmietal lieky aj navrhované postupy, neskôr pristúpil na medikamentóznú liečbu, ustálili sa na liečebnom riešení psychofarmakami - Trazodon, čo je protiúzkostné tlmiace antidepresívum, žalobca nenavštevuje odporúčané psychoterapie. Žalobca má všetky prejavy PTSP podľa medzinárodnej klasifikácie - emočné príznaky, úzkosť, napätie, striedanie nálad, tieto oscilujú aj počas dňa a na menšie podnety, emočná kapacita osobnosti žalobcu je vplyvom posttraumy nestabilná, prítomné sú prejavy výbušnosti, podráždenosti, vyhýbanie sa sociálnemu kontaktu, izolovanosť, strach, poruchy spánku, spomienkové návraty na udalosť a nočné mory, v ich dôsledku nízka výkonnosť, neurasténia, rýchla vyčerpanosť a cyklicky opäť emočné príznaky, kruh sa uzatvára. Svedok vylúčil prítomnosť predchorobného stavu totožného alebo blízkeho príznakom PTSP u žalobcu predtým, a uviedol, že človek s aktuálnou kondíciou by nevedel a nedokázal v minulosti tak fungovať, minimálne v oblasti interpersonálnych reakcií.

32. Z výsluchu svedka U.. P. G. vyplynulo, že so žalobcom 25 rokov spolupracoval vo Vojenskej nemocnici na oddelení chirurgie, boli v dennodennom kontakte, postupom času sa z nich stali kamaráti, stretávali sme sa vrátane rodín, poznal aj syna žalobcu. Podnikali so žalobcom v spoločnosti U. F..E..D.. Toto trvalo niekoľko rokov, neskôr to už nebolo ako predtým. Svedok uviedol, že žalobca sa snažil synovi odovzdať všetko, čo vedel - lásku, materiálne veci, sťažoval sa mu, že syn si veci neváži, ako by mal a jeho správanie nebolo adekvátne. Po tragickej udalosti, sa kolega zmenil, v dôsledku toho stratil záujem, nebol vo výkone práce, všetko bolo pre neho banálne, nezaujímal sa o chod spoločnosti, nebyť svedka, firma by zanikla a skrachovala, kontakty ale boli viazané na kolegu, preto spoločnosť stagnovala, firmu nakoniec predali za menej, ako podľa neho mala hodnotu. K osobnosti žalobcu pred vraždou jeho matky a po nej uviedol svedok, že zmena bola obrovská, žalobca bol predtým veselý človek, ktorý si vedel užívať život, nevidel v ničom problém, bol ochotný pomôcť, po tragickej udalosti nebol schopný komunikovať, o nič nemal záujem, predtým aktívne vystupoval v spoločnosti, riešil jej problémy, potom neriešil nič. Žalobca v súčasnosti nemá záujem o podnikateľské aktivity so svedkom. Tragická udalosť zasiahla tak žalobcu ako aj svedka, pracovné vzťahy predtým na pracovisku boli dobré, po udalosti žiadne. K vzťahu žalobcu s jeho matkou uviedol svedok, že tento bol dobrý, matka bola milá osoba, o ktorú sa žalobca vzorne staral, nevie o ničom, že by mali rozpor, snažil sa jej dať všetko. Tragická udalosť bola negatívne vnímaná, zo strany svedka ako aj zo strany tretích osôb. K vzťahu žalobcu a žalovaného uviedol svedok, že nebol medzi nimi žiaden problém, správanie žalovaného skôr pripisoval k puberte a bral to tak, že si neváži čo má.

33. Z trestného spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3Tk/1/2016 a rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 11.05.2016

A) v rozsahu navrhnutom žalovaným súd zistil:

str. 17, druhý odsek

„V súvislosti s vrátením daru a právnymi úkonmi s tým spojenými boli vykonané aj tie listinné dôkazy (napr. Prehlásenie o právne významných skutočnostiach zo dňa 16.01.2015, Prehlásenie poškodenej zo dňa 24.02.2015, Záznam zo dňa 20.04.2015 podpísaný nebohrou poškodenou a iné), v ktorých mala poškodená poukazovať na správanie sa obžalovaného a ktorých obsahom sú aj jej obavy o život a zdravie odôvodnené strachom z obžalovaného. V zhode s obsahom týchto listinných dôkazov sa vyjadril aj svedok L.. L. B., ktorý vypovedal o tom, čo mu poškodená pri ich stretnutiach sama hovorila. Tieto listinné dôkazy, ako aj výpoveď menovaného svedka je však potrebné hodnotiť v kontexte výpovedí svedkov U.. C. Z., G. U., U.. Y. Y.D., ale aj C. F. a U.. C.. U. F., a to predovšetkým ohľadne skutočností, ktoré mala poškodená údajne uviesť na adresu obžalovaného a na ktoré sa odvolával poškodený U.. P. G. vo svojich tvrdeniach. Podľa názoru súdu, vyššie spomenuté vyjadrenia poškodenej v listinnej forme a ani výpoveď svedka L.. L. B. nemajú takmer žiadnu výpovednú hodnotu o skutočnom postoji a správaní sa obžalovaného k poškodenej. S prihliadnutím na výpovede menovaných svedkov možno odôvodnene usudzovať na to, že tieto vyjadrenia boli skutočne dôsledkom vplyvu a nátlaku

poškodeného (otca obžalovaného) na poškodenú, využívajúc niektoré informácie priamo od nej, ktoré však boli interpretované v rozpore so skutočným stavom veci a ktorých cieľom bolo podložiť návrh na konanie vo veci vrátenia daru. U.. C. Z., blízka priateľka poškodenej, výslovne uviedla, že poškodená sa opätovne domáhala vrátenia daru preto, lebo ju presvedčil otec obžalovaného (poškodený U.. P. G.). Tento za ňou často chodil a chcel od nej, aby všeličo popodpisovala. Ona podpísala všetko, čo chcel, aby mala od všetkého svätý pokoj. Svedkyňa G. U., priateľka poškodenej, sa vyjadrila v tom smere, že otec obžalovaného nesúhlasil s darovaním predmetnej nehnuteľnosti a žiadal, aby chcela dom naspäť, lebo on je prvodič. Poškodená tak pýtala ten dom naspäť. Svedkyňa U.. Y. Y. taktiež vo svojej výpovedi uviedla, že poškodená nebola pevná vo svojich postojoch. Na jednej strane si nechcela rozhádať svojho syna, na strane druhej mala vzťah k obžalovanému, ktorý už nemal nikoho. Svedkyňa v tejto súvislosti uviedla, že presne vedela, s kým poškodená trávila čas. Keď bola so svojim synom, tak preberala jeho rétoriku a keď bola s obžalovaným, tak hovorila zase inak. S týmito výpoveďami sú v súlade aj výpovede svedkov C. F. a U.. C.. U. F., ktoré vo vzájomnej spätosti a v celosti dokresľujú skutočný vzťah medzi obžalovaným a poškodenou, ako aj vzťah medzi obžalovaným a jeho otcom - poškodeným U.. P. G.. Vo svojich výpovediach uviedli aj ďalšie skutočnosti (uvedené na inom mieste odôvodnenia tohto rozsudku) svedčiace o účelovosti a tendenčnosti výpovede poškodeného, ktorá sa vo viacerých smeroch ukázala ako nepravdivá, prípadne hrubo skresľujúca skutočnosti významné pre rozhodnutie súdu o treste. To prirodzene možno vnímať tiež v tom kontexte, že konaním obžalovaného došlo k smrti jeho matky, ako aj z toho hľadiska, že medzi ním a obžalovaným bol dlhodobý vysoko konfliktný vzťah. V tomto smere možno tiež poukázať na to, že poškodený sa v sms správe adresovanej svedkyňi U.. Y. Y. mal vyjadriť v tom zmysle, že dúfa, že obžalovaný dostane doživotie a že ho v base niekto zabije.“

str. 18, druhý a tretí odsek, str. 19, prvý odsek

„Zo žiadnej z výpovedí svedkov s výnimkou svedka - poškodeného a svedkyne F. G. (manželky poškodeného) nebola zistená taká skutočnosť, ktorá by poukazovala na negatívny a násilnícky vzťah obžalovaného vo vzťahu k poškodenej, ako sa to snažili prezentovať títo dvaja svedkovia. Žiadne vyhrážky voči poškodenej, ani agresívne správanie sa obžalovaného priamo voči nej neboli preukázané. Isté agresívne prejavy a návaly zlosti u obžalovaného boli vysvetlené a náležite zdôvodnené osobami, ktoré správanie obžalovaného v poslednej dobe poznali oveľa lepšie, ako jeho otec, svedkyňa F. G., prípadne svedkovia L.. U. E. a L.. Y. M.. Tieto prejavy pritom možno spájať s postojom obžalovaného k jeho otcovi - poškodenému v súvislosti s otázkami majetkovej povahy po tom, čo sa dozvedel o okolnostiach úmrtia svojej matky a dedičstve po nej. Nebolo preukázané, že by takáto agresia bola smerovaná priamo voči poškodenej, prípadne inej konkrétnej osobe, ale táto sa prejavovala len na veciach. Zo žiadneho zadokumentovaného správania sa obžalovaného voči poškodenej nevyplýva taká okolnosť, ktorú by v súvislosti s ukladaním trestu bolo možné hodnotiť vo vzťahu k spáchaniu skutku v neprospech obžalovaného. V neposlednom rade je možné poukázať na to, že ak by sa poškodená skutočne obávala o svoj život a zdravie tak, ako to prezentoval poškodený, bolo by odôvodnené z jeho strany ako jej syna očakávať primerané opatrenia v snahe zabrániť takejto obave, resp. hrozbe, obzvlášť, ak by mal obavu zo zneužívania návykových látok obžalovaným. K žiadnemu takémuto konaniu poškodený nepristúpil, pričom za takéto by asi ťažko bolo možné považovať iba to, že poškodená bude nosiť mobil zavesený na krku. Paradoxne v tomto kontexte potom vyznieva vyjadrenie svedkyne F. G., ktorá vo svojej výpovedi uvádza, že poškodená sa o život nebála, ale obávala sa napadnutia v amoku. Podľa vyjadrenia tejto svedkyne však sama poškodenej vnukla určitú obavu o svoj život, keď sa podľa jej vlastných slov mala poškodenej opýtať, či sa nebojí, že ju raz zabije, že ju raz zhodí zo schodov, na čo poškodená zostala zarazená a nereagovala na to. Výpoveď tejto svedkyne je okrem toho popretkávaná takými skutočnosťami, ktoré jej výpoveď devalvujú v celom rozsahu a súd nepovažuje za potrebné sa výpoveďou tejto svedkyne zaoberať nad rámec konštatovania, že ide o výpoveď podmienenú vzťahom k osobe poškodeného a ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Za jednoznačne vyvrátené treba považovať aj tvrdenie poškodeného, v zmysle ktorého sa mal obžalovaný snažiť predat' dom na E. H.. Č.. XX X. V. bez vedomia poškodenej, ktorú chcel následne vyhodit' na ulicu. Z výpovedí svedkov U. B., E.. G. U. a najmä V. R. je zrejme, že sama poškodená uvažovala o predaji domu a o tomto sa s obžalovaným aj rozprávala. Z výpovede naposledy menovaného svedka nepochybne vyplýva, že obžalovaný nekonal bez vedomia poškodenej, pričom táto iba nechcela, aby k predaju domu došlo pred vyriešením rodinných záležitostí. Tomu zodpovedajú aj závery vyšetrovateľa, na základe ktorých uznesením zo dňa 02.07.2014, ČVS: KRP-261/VYS-2-BA-2014 Ga odmietol vec podozrenia z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 odsek 1, § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona (na základe trestného oznámenia U.. P. G.), ktorého

sa mal dopustiť P. G. v súvislosti s predajom uvedenej nehnuteľnosti. V odôvodnení tohto uznesenia sa konštatuje, že E. U. G. spolu s vnukom P. G. opakovane viedli rozhovory ohľadne predaja domu ako aj plánov ohľadne ďalšieho bývania, pričom túto skutočnosť potvrdila aj L. B.Ď. a rovnako pracovník E. B. V. R. potvrdil záujem p. G. predáť predmetný dom a zakúpiť si samostatné byty. Taktiež nebol preukázaný úmysel P. G., že by chcel niekoho úmyselne uviesť do omylu v otázke zrušenia vecného bremena a túto skutočnosť ani pred nikým netajil.“

str. 20, prvý a druhý odsek:

„Všetky tieto výpovede spolu s výsledkami znaleckého dokazovania tvoria logickú, vzájomne sa dopĺňajúcu a na seba nadväzujúcu skupinu dôkazov, ktorá odôvodňuje už vyššie uvedený záver, že obžalovaný sa skutku dopustil v afekte po predchádzajúcej hádke s poškodenou, na konci ktorej sa poškodená nevhodne vyjadrila na adresu jeho nebohej matky. To podporuje nielen vyjadrenie svedkyne U. Y. Y., ktorá uviedla, že poškodená sa už v minulosti nevhodne vyjadrila na adresu matky obžalovaného, ale aj samotný spôsob vykonania činu, t. j. pritlačenie ruky na ústa poškodenej a následne jej obídienie a prekrytie dýchacích otvorov - nosa aj úst zozadu oboma rukami. Práve takýto spôsob konania logicky zodpovedá uvedenému záveru. Za nezanedbateľnú je pritom potrebné považovať aj tú okolnosť, že tesne pred skutkom sa s obžalovaným rozišla priateľka.

Uvedený stav obžalovaného bol pritom vyvrcholením jeho psychického rozpoloženia, primárne vychádzajúceho a podmieneného získaním informácií o okolnostiach úmrtia svojej matky a o dedičstve, ktoré mal nadobudnúť, nie tým, že poškodená sa domáhala vrátenia daru. Na tento mal nepochybne vplyv aj následne zhoršujúci sa vzťah s otcom obžalovaného, ku ktorému v značnej miere prispel sám obžalovaný práve na základe toho, čo sa o dozvedel v súvislosti s úmrtím svojej matky. K tomu potom pristúpil aj nejednoznačný postoj poškodenej, ktorá sa ocitla v strede tohto konfliktu. Psychický stav obžalovaného a jeho správanie v poslednom období pred skutkom je potrebné vnímať aj v kontexte vývoja jeho osobnosti už od detstva. Ako vyplýva z vyjadrenia viacerých svedkov (predovšetkým svedkyne U. Y. Y. - psychologičky), obžalovaný vyrastal v prostredí, kde bola téma matky tabu a kde mu ju istým spôsobom nahrádzala práve poškodená, s ktorou mal obžalovaný inak veľmi dobrý vzťah. Práve ju mal obžalovaný považovať za posledného člena rodiny, ktorý mu zostal a preto ambivalentné správanie poškodenej len umocňovalo v obžalovanom napätie.“

B) súd navyiac zistil, že vo vzťahu k výroku o treste konajúci súd mal za to, že výsledky vykonaného dokazovania dostatočným spôsobom preukázali splnenie podmienok pre aplikáciu ustanovení o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanovenú Trestným zákonom za súdený trestný čin, keď podľa názoru súdu by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom (v § 145 odsek 2 trest odňatia slobody na 20 rokov až 25 rokov, alebo trest odňatia slobody na doživotie) bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Pri úvahe o druhu a výške trestu súd komplexne vyhodnocoval všetky preukázané okolnosti prejednávaneho prípadu, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, osobu obžalovaného, existenciu poľahčujúcich okolností a neexistenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vo vzťahu k výpovedi žalobcu ako poškodeného v trestnom konaní, ktorý vypovedal v prípravnom konaní (pričom uvádzané okolnosti predchádzajúce skutku vykazujú v zásade zhodu s tým, čo žalobca uvádzal v tomto konaní) uviedol súd v rozsudku, že vykonanými dôkazmi, predovšetkým výsluchmi svedkov, o ktorých dôveryhodnosti nemal súd nijaký dôvod pochybovať, sa väčšina z tvrdení žalobcu ako poškodeného ukázala ako nepravdivá, prípadne je možné mať o niektorých viac než len rozumné pochybnosti z hľadiska ich kontextu, v akom boli poškodeným prezentované. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalovaný ako obžalovaný spáchal trestný čin - obzvlášť závažný zločin vraždy v tzv. afekte, impulzívne reagujúc na slová a správanie poškodenej (matky žalobcu), ktoré v ňom uvedený stav vyvolali. Takéto konanie a stav obžalovaného pritom bolo dôsledkom dlhšie trvajúceho a zhoršujúceho sa psychického rozpoloženia vytvárajúceho v ňom narastajúce napätie, ktoré pri zistenej nízkej kvalite zvládania emočnej záťaže viedlo u obžalovaného k zhoršeniu kontrolných mechanizmov v súvislosti s jeho konaním v čase spáchania činu. Tento záver podľa súdu sa pritom v plnej miere opiera nielen o výsledky znaleckého dokazovania, ale je podopretý aj so zisteným spôsobom vykonania činu a korešponduje aj so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z výsluchu svedkov, o ktorých vierohodnosti nemal súd dôvod pochybovať.

Súd v trestnom konaní mal za preukázané, že na zmenu v celkovom správaní obžalovaného mali zásadný vplyv informácie o okolnostiach smrti jeho matky a o dedičstve, ktoré mal po nej nadobudnúť,

ktoré sa obžalovaný dozvedel v čase, keď žil so svojom priateľkou C. F., tieto významným spôsobom prispeli k ešte výraznejšiemu zhoršeniu vzťahov, ktoré mal obžalovaný so svojim otcom a ktoré sa premietli aj do snahy obžalovaného uspokojiť svoje majetkové nároky voči nemu, bez ohľadu na ich opodstatnenosť. Poškodená stála v strede tohto konfliktu medzi obžalovaným a jeho otcom, jej postoj bol v rámci ich konfliktného vzťahu nejednoznačný, čo potvrdili viacerí vo veci vypovedajúci svedkovia. To sa prejavilo dvojznačným správaním sa poškodenej voči obžalovanému, v rámci ktorého mu z dôvodu obáv o jeho budúcnosť darovacou zmluvou darovala nehnuteľnosť - dom na E. H. Č.. XX X. V., vzápätí ho žiadala vrátiť, od tohto zámeru neskôr upustila, následne sa však opätovne domáhala vrátenia daru. Zo znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní E.. U.. Y. M., P., okrem charakteristiky osobnosti žalovaného vyplýva, že vo vzťahu k možnostiam resocializácie sa znalec vyjadril v tom zmysle, že prognóza v tomto smere je pozitívna (doterajšia beztrestnosť, sociálna adaptovanosť, absencia znakov pre poruchu osobnosti, primeraný intelekt a stav poznávacích funkcií, stav vzdelania) a pravdepodobnosť recidívy pri afektívnom charaktere skutku je nízka.

Súd v rozsudku konštatuje aj to, stav obžalovaného bol vyvrcholením jeho psychického rozpoloženia, primárne vychádzajúceho a podmieneného získaním informácií o okolnostiach úmrtia svojej matky a o dedičstve, ktoré mal nadobudnúť, nie tým, že poškodená sa domáhala vrátenia daru, na ktorý mal nepochybne vplyv aj následne zhoršujúci sa vzťah s otcom obžalovaného, ku ktorému v značnej miere prispel sám obžalovaný práve na základe toho, čo sa o dozvedel v súvislosti s úmrtím svojej matky.

Súd pri ukladaní trestu ako na poľahčujúcu okolnosť prihliadol na to, že obžalovaný trestný čin aj úprimne oľutoval, a konštatoval, že počas celého konania obžalovaný prejavoval ľútosť nad spáchaným trestným činom, ktorú z pohľadu súdu bolo možné bezpochyby považovať za ľútosť úprimnú.

Pri úvahe o použití zníženej trestnej sadzby súd poukázal aj na to, že jej použitie by bolo neprimerane prísne, nezohľadňujúce všetky okolnosti prejednávaneho prípadu a osobu obžalovaného vrátane možnosti jeho nápravy a mimo iných prihliadal na skutočnosť, že obžalovaný spáchal súdený obzvlášť závažný zločin v afekte, ktorý bol podmienený postupne zhoršujúcim sa psychickým stavom obžalovaného po tom, čo sa dozvedel o okolnostiach smrti svojej matky (na ktorý malo nepochybne vplyv aj rodinné zázemie obžalovaného od obdobia jeho detstva a neskoršie výrazne nepriaznivý vzťah s otcom). Zároveň ale poukázal na to, že za významné v tomto smere možno považovať tiež to, že poškodená nebola primárne zdrojom zmien v jeho správaní, nebola osobou, s ktorou bol v priamom konflikte a podľa vyjadrenia samotného obžalovaného sa poškodená voči nemu stavala negatívne pod tlakom a vplyvom jeho otca, avšak obžalovaný o svojich problémoch vedel, bol osobami vo svojom okolí upozorňovaný na potrebu ich riešiť a tieto osoby mu boli ochotné poskytnúť primeranú podporu. Napriek tomu obžalovaný potrebnú odbornú pomoc nevyhľadal, resp. v nej nepokračoval a svoje konanie sústredil na riešenie majetkových otázok v konflikte so svojim otcom, teda do uvedeného psychického stavu vyúsťujúcemu až do času spáchania skutku sa teda dostal čiastočne aj svojím vlastným pričinením.

34. Zo Zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 27.04.2016 (č.l. 1185 a nasl. trestného spisu) súd zistil, v rámci záverečnej reči prokurátor uviedol, že významnou poľahčujúcou okolnosťou v prospech žalovaného ako obžalovaného je tá skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal spáchanie skutku, trestný čin úprimne oľutoval v podstate vo všetkých výpovediach, dokonca aj po podaní obžaloby pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby, kde bol prokurátor osobne prítomný a prokurátor má za to, že toto jeho vyhlásenie alebo úprimné oľutovanie trestného činu bolo naozaj úprimné a nebolo účelové.

V rámci záverečnej reči obžalovaný uviedol, že sa v prvom rade chce hlboko ospravedlniť všetkým, ktorým svojím konaním ublížil. Uviedol, že na svoje ospravedlnenie môže povedať len to, že mal babku skutočne rád, nedokázal sa však ovládnuť, stratil kontrolu pri nadávkach na adresu jeho nebohej mamy. Toto všetko jeho vinu za smrť babky neznižuje. Babka nemala zomrieť a on je pripravený za to niesť zodpovednosť. Opakovane a aj v rámci záverečného slova uviedol, že veľmi ľutuje.

35. Zo Zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 27.04.2016 súd zistil, že v spise sa nachádza rukou písaný list zo dňa 30.08.2015 (ospravedlnenie žalovaného žalobcovi za spáchaný čin) aj s podacím lístkom (č.l. 953 trestného spisu), v ktorom žalovaný uvádza, že:

„Ahoj oci, píšem ti tento list s obavou, či ho preberieš, Vždy som dúfal, že to urobíš, no ostal som už mnoho rás sklamaný. Je mi ľúto, nikdy som nechcel, aby veci takto dopadli, a veľmi to ľutujem. Sám s tým neviem žiť, pretože som ublížil jedinej osobe na svete, ktorá ma vždy milovala.... Príal by som si vrátiť všetko späť, ale som bezmocný vrátiť čas. Je mi trpké, biedne a veľa sa za to modlím. Viem, že ma musíš nenávidieť, ale prečo si ma nenávidel predtým, nechápem. Príal by som si zmier a aj som

sa oň pokúšal, ale nemalo to cenu. Úprimne ľutujem, kam to až zašlo, pokorne prijmem trest za to, čo som spáchal, ale vedz, nebol v tom úmysel. Vysvetliť si to nedokážem. Nezniesol som útrapy a zlyhanie. Bolo to na mňa príliš už moc dlho. Prosím, odkáž majú sústrasť a ľútosť za svoju vinu celej rodine. Tvoj syn Peťo. P.S. Objím za mňa Lukáška, mám ho moc rád.“

36. Z LV č. XXX, XXXX, XXXX, XXXX pre k.ú. C. F. súd zistil, že žalovaný je vlastníkom tam evidovaných nehnuteľností. Zo žiadosti obce C. F. zo dňa 11.09.2018 vyplýva, že nehnuteľnosť evidovaná na LV č. XXX, ktorej je žalovaný spoluvlastníkom, je v schátralom, dezolátnom stave a je určená na odstránenie. Z prepočtu hodnoty ostatných nehnuteľností, predložených žalovaným na základe jednotkových cien za 1 m² pozemku v lokalite C. F. - orná pôda 0,6592 eur, trvalý trávny porast 0,0823 eur, je hodnota pozemkov žalovaného v lokalite evidovaných na LV XXXX spolu vo výške 16.732,72 eur. Pozemky evidované na LV č. XXXX R. XXXX vlastní žalovaný v nepatrnom spoluvlastníckom podiele XX/XXX (14,17%) a XXXX/XXXXXXXX (cca 0,43%).

37. Z výpisu z Obchodného registra spoločnosti U. F..E..D., C.: XX XXX XXX, predmetom podnikania ktorej bolo poskytovania zdravotníckej starostlivosti, súd zistil, že žalobca spolu s U.. H. boli jej spoločníkmi do 01.12.2017, konateľmi boli do 15.00.2018. Z lustrácie zo Sociálnej poisťovne v konaní o určenie výživného na žalovaného súd zistil, že žalobca bol zamestnancom U. F..E..D.. od 01.04.2006 do 28.02.2018. Vymeriavací základ žalobcu v období od 05/2015 s výnimkou mesiacov 06-09/2015 bol v totožnej výške cca 815 eur. Rovnaká bola aj suma vymeriavacieho základu žalobcu od 01/2013 do 05/2015. Žalobca bol v rovnakom období a aj neskôr zároveň zamestnancom na základe dohody o pracovnej činnosti v spoločnosti U. F..E..D.. a vymeriavací základ žalobcu v období od 05/2015 s výnimkou mesiacov 06-09/2015 bol v totožnej výške cca 110 eur. Rovnaká bola suma vymeriavacieho základu žalobcu od 02/2013 do 05/2015. Tržby (výnosy) spoločnosti U. F..E..D.. sa podľa výpisu z epi monitoring za r. 2013 až 2017 výrazne nemenili.

38. Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 12C/339/2014 v konaní o vrátenie daru, súd určil, že žalobca je vlastníkom stavby rodinného domu, zapísanému na LV č. XXX pre k.ú. O. U.; konanie nie je právoplatne skončené.

39. Rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 12C/245/2014 súd určil, že žalobca a jeho manželka sú bezpodielovými spoluvlastníkmi stavby rekreačnej chaty a k nej prislúchajúcim pozemkom, zapísaným na LV č. 3291 pre k.ú. Senec; konanie nie je právoplatne skončené.

40. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 14C/140/2014-463 z 23.09.2019 súd zamietol žalobu žalovaného ako žalobcu proti žalobcovi ako žalovanému, ktorou sa domáhal ako plnoletá osoba voči svojmu otcovi ako osobe povinnej platiť výživné určenia výživného v sume 500 eur mesačne; konanie nie je právoplatne skončené.

41. Z potvrdenia U.. Č. zo dňa 25.06.2019 aj 22.10.2019 vyplýva, že žalobca trpí PTSP, Dg. F43.1 a 62.1 s nasadenou farmakologickou liečbou Z. R. F., stav žalobcu je traumatologicky závažný a obtiažne ovplyvniteľný s dopadom na celoživotnú budúcnosť a na všetky položky života.

42. V rámci záverečnej reči žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, okrem poukázania na tvrdenia už prezentované v konaní, namietal nevierohodnosť výpovede žalovaného s ohľadom na spáchaný skutok, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený. Žalovaný vo viacerých vyjadreniach nehovoril pravdu, o čo svedčia podania v iných konaniach medzi stranami sporu, z ktorých je zrejmý postoj a vzťah žalovaného k žalobcovi, ktorý kontinuálne pretrváva. Zároveň poukázal na rozsudok tunajšieho súdu v konaní sp. zn. 14C/140/2014 zo dňa 23.11.2019, z ktorého je mimo iné zrejmé, že v čase, keď ešte býval v spoločnej domácnosti so žalobcom inhaloval a požíval omamné a psychotropné látky a zastával opovrhujúci, urážlivý a arogantný postoj voči žalobcovi. Žalobca zdôraznil, že žalovaný sústavne podáva na neho trestné oznámenia. K výsluchom svedkov L.. U. B. a E.. G. U. uviedol, že títo svedkovia sa na výsluchu nevedeli vyjadriť k predmetu tohto súdneho konania. K vzťahu žalobcu a jeho matky uviedol, že žalobca ako syn nebohej E.. U. G. mal k svojej matke hlboký cit, založený na trvaní 55 ročného vzájomného rodinného vzťahu, počas ktorého nebohá žalobcovi v čase jeho nesamostatnosti poskytla výchovu, výživu, vzdelanie či potrebnú starostlivosť a počas ktorého zase žalobca nebohej v posledných rokoch jej života opätovoľ jej starostlivosť, zabezpečoval jej materiálne podmienky na dôstojný život, vrátane modernizácie jej obydľia a aj nemateriálne, keďže jej venoval svoj

čas, prejavoval záujem o jej zdravie atď. a poukázal na zistené skutočnosti v trestnom konaní sp. zn. 3Tk/1/2016, ako aj v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 12C/339/2014. Do tohto vzťahu nenapraviteľne zasiahol žalovaný svojím skutkom, ktorým sa dopustil na nebohej zločinu vraždy, nie je teda možné brať do úvahy ako relevantné tvrdenia žalovaného, podľa ktorých žalobca nebohú nejakým spôsobom „nútil k akejkoľvek spolupráci“. Vražda matky žalobcu zo strany žalovaného predstavovala zásah do spoločenského života žalobcu, ktorý podnikal v oblasti poskytovania zdravotných služieb a bol lekárom v odbore chirurgia. Trestný čin vraždy bol medializovaný a všeobecne pertraktovaný, touto skutočnosťou per se bolo zasiahnuté do osobnosti žalobcu, keďže jeho rodinné vzťahy boli v príčinnej súvislosti s trestným činom žalovaného nevhodným a nepríjemným stredom záujmu verejnosti, čo negatívne dopadalo taktiež na jeho maloletého syna a manželku. Vraždou žalobcovej matky bolo zasiahnuté okrem iného zasiahnuté aj do profesionálneho života žalobcu, keďže táto traumatizujúca skúsenosť neumožnila žalobcovi po tejto udalosti vykonávať prácu chirurga, pri ktorej už z logiky vecí musí byť žalobca sústredený, koncentrovaný a pozorný. Výpoveď žalobcu aj svedkov v konaní (L.. C. I., L.. U. E., U.. P. G.) podľa názoru žalobcu hodnoverne preukazujú, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, utrpel žalobca nemajetkovú ujmu vo forme psychického šoku, straty citových väzieb a psychickej traumy ako dôsledok nielen správy o smrti blízkej osoby, ale aj ako dôsledok, že žalobca našiel svoju matku mŕtvu bezprostredne na mieste činu po spáchaní vraždy žalovaným. S poukazom na uznesenie ÚS ČR sp. zn. IV.ÚS 315/01 uviedol žalobca, že pri posudzovaní vzniknutej nemajetkovej ujmy na strane žalobcu je potrebné zohľadniť skutočnosť, že takýto neoprávnený zásah žalovaného do jeho práva na ochranu súkromia vyvoláva z hľadiska rozsahu a trvania dlhotrvajúcu a rozsiahlu morálnu a citovú ujmu, ktorá je navyše v dôsledku smrti blízkej osoby nezvratná. V danom prípade išlo rovnako o protiprávne narušenie rodinných vzťahov medzi žalobcom a nebohú, keďže nebohú bola blízkou osobou žalobcu, s ktorou žalobca tvoril fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. V danom prípade bol zásah predstavovaný smrťou matky mimoriadne významným, hlbokým a nereparovateľným zásahom do rodinného života žalobcu. Žalobca má za to, že ospravedlnenie v tomto prípade nie je postačujúce, a to ja s odkazom na uznesenie ÚS SR, sp. zn. II. ÚS 424/2012 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/61/2012. Žalobca poukázal, na to, že skutok, ktorý žalovaný vykonal bol spôsobilý vážne a nezvratne zasiahnuť do žalobcovho života (a bolo preukázané, že aj zasiahol), čo potvrdzuje aj ustálená judikatúra. K majetkovým pomerom žalovaného vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy a jej výške uviedol, že pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom neustanovuje zákon žiadne medze, zakotvuje taxatívne dve kritéria a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy je tu priestor na voľnú úvahu, v ktorej by mal byť odrazený princíp spravodlivosti. Žalobca argumentoval, že hodnota ľudského života ako aj duševného zdravia je nevyčísliteľná, nie je možné preto ani vyčíslieť nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla na duševnom zdraví a psychickej integrite žalobcu v dôsledku konania žalovaného, ktoré bolo v rozpore nielen s etickými a morálnymi, ale aj právnymi normami spoločnosti. Je možné iba poskytnúť mu určitú satisfakciu, resp. zadostučinenie, ktoré iba sčasti dokáže zmierniť vzniknutú nemajetkovú ujmu, nedokáže ju však reparaovať, nakoľko to je nemožné. Vzhľadom na nenapraviteľné a ťaživé dôsledky pre ďalší život žalobcu a vzhľadom na všetky okolnosti (prežitie útrapy, utrpený stres, šok, smútok, ujmu citovú, rodinnú, sociálnu a profesionálnu) považuje žalobca uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy za dôvodnú, smerujúcu aspoň sčasti prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu zapríčineného žalovaným. Žalobca uviedol, že ani prípadné obmedzené majetkové pomery žalovaného by nemohli byť prekážkou k zaviazaniu žalovaného k úhrade požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď je mimo iné žalovaný osobou, ktorá má do dosiahnutia dôchodkového veku výrazný časový priestor byť ekonomicky aktívny (na rozdiel od žalobcu) a tak prípadne vyrovnáť úbytok na jeho majetku spôsobený tým, že v dôsledku svojho protizákonného konania spôsobil nenapraviteľný zásah do osobnostných práv žalobcu a bol povinný mu nahradiť nemajetkovú ujmu v primeranej výške. Navyiac v prípade žalovaného nejde o obmedzené majetkové pomery, keď žalovaný je v súčasnosti vlastníkom viacerých nehnuteľností, navyiac sa žalovaný začal majetku účelovo zbavovať - napr. v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/4/2019.

43. V rámci záverečnej reči žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že je síce nesporné, že sa stal skutok, z ktorého žalobca odvodzuje porušenie jeho osobnostných práv, ale z ďalších skutočností, ktoré vyšli najavo počas konania vyplýva, že nároky uplatnené žalobou nie sú dôvodné. Súd by mal prihliadať na rodinnú situáciu, ktorá predchádzala zásahu do osobnostných práv žalobcu a ktorá vyústila v rodinnú tragédiu a to, že sa na jej vzniku podieľali obe strany konania. Medzi stranami konania bol napätý rodinný vzťah. Pokiaľ tento napätý vzťah vyústil vo vraždu starej matky žalovaného resp. matky žalobcu, nebolo by spravodlivé, aby boli žalobcovi priznané nároky z porušenia práva na

ochranu osobnosti a poukázal na rozsudok z trestného konania, ako aj výsluch svedkýň U. B. R. G. U.. Podľa žalovaného treba prihliadnuť i na to, že žalobca je otcom žalovaného, ktorý ho vychovával a mal možnosť formovať jeho osobnosť a pokiaľ potom došlo zo strany žalovaného k vražde, možno do určitej miery spravodlivo požadovať, aby otec za zlyhanie syna videl v širšom kontexte, vychádzajúc z úlohy rodiča voči dieťaťu, cítil sa morálne zodpovedný čiastočne sám žalobca. Žalobca tvrdil, že vražda matky ovplyvnila viacero sfér jeho existencie, vrátane pracovnej sféry, pričom tvrdenia žalobcu, že firmy stagnovali a že poklesli jeho majetkové statky, nie sú pravdivé a boli vyvrátené, keď z prehľadu ekonomického vývoja vyplýva, že počas obdobia nasledujúceho po roku, kedy došlo ku vražde, sa hospodárska situácia firmy žalovaného U. F.E..D.. nezhoršila, výnosy (tržby) dokonca mierne stúpili a k poklesu došlo až za r. 2018, pričom žalobca a svedok U.. H. boli spoločníkom tejto spoločnosti iba do 01.12.2017, teda k poklesu tržieb došlo až keď už spoločníkmi neboli. Z lustrácie zo Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalobca bol po vražde aj naďalej zamestnaný a s výnimkou 4 mesiacov nedošlo k zásadným zmenám v príjme, čo vyvracia tvrdenia žalovaného o dlhodobej práceneschopnosti a zhoršení finančnej situácie. Rovnako bolo podľa žalovaného preukázané, že nie je pravdou, že žalobca prestal chodiť na dovolenky, keď sa podľa ospravedlnení v inom konaní minimálne 2x zdržiaval po dlhšiu dobu v zahraničí. Žalobca si podľa názoru žalovaného nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 150 ods. 1 CSP, keď neodprezentoval dopad zásahu do jeho osobnostných práv v ekonomickej a majetkovej sfére úplne a pravdivo a klamlivé tvrdenia strany môžu mať za následok stratu sporu. Žalovaný namietal, že nevierohodne pôsobí výpoveď svedka U.. H., spoločníka žalobcu vo firme U., po vražde išlo podnikanie dole vodou a svedkyňa F. G. je zjavne predpojatá, čo vyplýva aj z trestného rozsudku 3Tk/1/2016. Viacerí svedkovia žalobcu ďalej sami ani nemajú bezprostrednú vedomosť o skutočnostiach, o ktorých vypovedali, iba reprodukovujú skutočnosti, ktoré sa dozvedeli od žalobcu. Preto tieto svedecké výpovede nemožno spravodlivo požadovať za dôkaz svedčiaci tvrdeniam žalobcu. Ďalej žalovaný poukázal na to, že už počas trestného konania pre trestný čin vraždy spáchanej žalovaným sa žalovaný písomne ospravedlnil žalobcovi a ospravedlnenie mu písomne zaslal, preto žalobný nárok smerujúci k uloženiu povinnosti ospravedlniť sa je aj z tohto dôvodu nedôvodný a navyše znenie ospravedľujúcej sa časti petitu žaloby nezodpovedá nárokom osoby, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté, keďže smeruje k ospravedlneniu sa voči možným následkom zásahu do osobnostných práv a nie k ospravedlneniu sa voči samotnému zásahu do osobnostných práv. Z vykonaného dokazovania navyše nevyplýva, že by k takým následkom, aké sú uvádzané v petite žaloby došlo. Nárok na nemajetkovú ujmu považuje žalovaný za nedôvodný a poukázal na skutočnosť, že jeho majetkové pomery mu, pokiaľ sa neprihliada na budovy na E. H. X. V. R. X. F., neumožňujú uspokojenie nároku na nemajetkovú ujmu vo výške uplatnenej žalobou. O obe stavby sa vedú sporové konania, v ktorých je žalovaný doposiaľ neúspešný, t.j. v ich prišiel o vlastnícke právo. Súd by podľa žalovaného mal na uplatnenú nemajetkovú ujmu neprihliadať pri určení spôsobilosti žalovaného plniť záväzok na úhradu nemajetkovej ujmy na sporné nehnuteľnosti, pričom súhrnná hodnota ostatných majetkových hodnôt vo vlastníctve žalovaného nedosahuje ani zďaleka požadovanú výšku nemajetkovej ujmy.

44. V rámci záverečnej reči žalovaný osobne považoval za potrebné uviesť, okrem okolností ktoré boli súčasťou trestného spisu, že výpoveď žalobcu je v mnohom klamlivá a nie je pravdou, že by babku zabil z akéhokoľvek motívu, keď išlo o skutok podmienený ich spoločným psychickým spracovaním následkov rozvratných aktivít žalobcu, ktorými sledoval svoj majetkový prospech a s babkou z neho boli mentálne vyčerpaní, rozožierala ich skutočnosť, ako sa k nim správal a myslí si, že osobitný efekt mala vedomosť, ktorú mali ohľadne vraždy jeho mamy, čo mu babka zvykla vytýkať, že to rieši a nech to nerieši, ak to nevie dokázať, v čom mala pravdu. Žalovanému nešlo o majetok, o to ide žalobcovi v tomto spore, ale aj v sporoch č. k. 12C/339/2014 a č. k. 12C/245/2014, dôvodom skutku nebolo vytýčenie pojednávania v spore č. k. 12C/339/2014, pričom polícia to preskúmala a zistila, že nemal o tom ako vedieť, nestihol si prevziať predvolanie. Rodinu si žalobca rozsypal dávnom pred skutkom, napriek tomu, že žalobca sa stavia do pozície sociálne hendikepovaného alebo stigmatizovaného, sám vypovedal, že vyhľadáva nových ľudí, čo ľudia bežne robia. Medzi jeho starými známymi sa šíria ohovárania, ale tak to bolo už pri jeho prvom obvinení a aj po smrti jeho mamy. Pojednávaniam vo veci č. k. 12C/339/2014 sa vyhýbal pre pobyt v zahraničí, takže na dovolenky chodieval, tu pred súdom hrá meravého, presne do momentu, keď napáda svedkov žalovaného, priateľky jeho mamy, ktoré nemohol inštruovať ako svojich známych. Žalobca si mohol žiadať odškodné v súdnej veci priamo v trestnej veci žalovaného, aj to urobil, ale ničím nepodložil svoj 50.000 eur nárok. Zdravie žalobcu ho do tohto sporu netrápilo, keď sa odmietal liečiť na kardiovaskulárne ochorenia, na aké má predispozície, teraz sa účelovo odvoláva na zdravie. Podľa žalovaného bolo vyčerpávajúcim spôsobom dokázané, že jeho rodinné väzby neboli nikdy pevné a prvkom, ktorý ich narúšal bol iba žalobca. Nie je známa jeho psychická anamnéza pred skutku a tá

súčasná stojí na domnienke, že predtým bola iná, čo sa ale nedá dokázať. Žalovaný sa v konaní pred OČTK nevyškieral žalobcovi. Žalobca sám poprel, že by žalovanému akýmkoľvek spôsobom poskytol podmienky na štúdium a potom čo ho vyhodil zo spoločnej domácnosti, naďalej rok poberal jeho sirotsky dôchodok a inak sa o žalovaného nezaujímal až do času, kedy mu sám nepovedal, že mu babka darovala dom, na čo sa zaktivizoval a začal vyvíjať eminentnú snahu, aby babku dotlačil k podpisu papierov, na základe ktorých by viedol spor o vrátenie domu. Drogy neužíval, babka na neho prepísala dom ešte v čase, keď som býval u priateľky, nie u nej, a babka nezistila, že to predáva na internete, čo je dávno preukázaná skutočnosť. Hoci žalobca tvrdí, že nemôže pracovať, pred súdom vystupuje aktívne a útočí na svedkov a zrejme sám písal ľaháky manželke, žalovaný namieta jej výsluch ako čítaný. Spochybnil oprávnenosť PN žalobcu, keď v rámci kolégia lekárov si ju vie vybaviť po známosti, je pravdepodobné, že žalobca nie že nevie, ale nechce pracovať. Žalobca podľa žalovaného preukázateľne klame súd, ak tvrdí, že jeho rodinný život bol riadny, perfektný alebo spokojný. Žalobca sám vypovedal o tom, že vyhľadáva nových ľudí, teda nemôže vzápätí tvrdiť, že sa nemôže stýkať s ľuďmi. Žalovaný sa nikdy nesprával vulgárne, či inak nevhodne voči žalobcovi, čo popisuje kvantum svedkov a ani nikdy babku netýral, vzťah žalobcu s manželkou nikdy nebol vyvážený. Svoje firmy predal za najlepších hospodárskych výsledkov. Poukázal na to, že svedkovia p. B., P. Z., P. U., P. B., P. Y., ktoré majú svoje poznatky priamo od E.. G., všetky v zhode vypovedajú, že táto sa žalovaného nebála a nesťažovala sa na žalovaného a nebol voči nej agresívny a predaj domu na E. nebol v rozpore s jej práním, ale že žalovaný jej bol nápomocný a prejavoval riadny záujem, na rozdiel od žalobcu. Žalovaný ju na rozdiel od žalobcu k ničomu nenútil a nevytváral na ňu tlak. Žalovaný svoj čin ľutuje a zastáva názor, že nebyť takých rodinných a sociálnych pomerov, ktoré sám nezapríčinil, ale zapríčinil ich žalobca, nič zlé by sa nestalo a nemusel by niešť vinu za skutok, za ktorých je odsúdený.

45. Pri právnom posúdení nárokov žalobcu z titulu zásahu do práv na ochranu osobnosti vychádzal súd z nasledovných právnych predpisov:

46. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov (ďalej len ako „Dohovor“), každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

47. Podľa ust. článku 15 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením

48. Podľa ust. článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

49. Podľa ust. článku 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

50. Podľa ust. článku 10 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len ako „Listina“), každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

51. Podľa ust. § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

52. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

53. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

54. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

55. Podľa ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

56. Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

57. Podľa ust. § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

58. Právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života je základným právom podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR, podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru, ako aj podľa článku 10 ods. 2 Listiny. Súčasťou osobnostných práv fyzickej osoby je aj právo na súkromný a rodinný život, ktoré zahŕňa taktiež právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s blízkymi osobami. ESĽP vo svojich rozhodnutiach akcentuje, že rešpektovanie súkromného života musí do určitej miery zahŕňať aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami. Súčasťou súkromného života je aj život rodinný, do ktorého patria aj sociálne a morálne vzťahy medzi blízkymi. Podľa ESĽP rodinný život v zmysle článku 8 Dohovoru obsahuje prinajmenšom zväzky medzi blízkymi príbuznými, ktorí v ňom môžu hrať pozoruhodnú úlohu, napríklad medzi starými rodičmi a vnúčatami. Netvorí ho však výlučne sociálne, morálne alebo kultúrne vzťahy, ale pozostáva taktiež z materiálnych záujmov.

59. Právna úprava ochrany osobnosti fyzickej osoby v slovenskom právnom poriadku je obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Ust. § 11 Občianskeho zákonníka predstavuje generálnu klauzulu tejto ochrany práv fyzickej osoby, ktorá sa týka zabezpečenia ochrany osobnosti fyzickej osoby ako celku a zároveň príkladmo uvádza niektoré jej zložky ako typické hodnoty osobnosti fyzickej osoby - život, zdravie, občiansku česť, ľudskú dôstojnosť, súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Občianskoprávna ochrana jednotlivých zložiek osobnosti fyzickej osoby nie je obmedzená iba na hodnoty výslovne uvedené v Občianskom zákonníku a popri vymenovaných právach pod právnu úpravu spadá aj právo na napr. ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu atď. V najširšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine, manželských, partnerských alebo priateľských či iných obdobných vzťahov. Súčasťou súkromného života jednotlivca je nepochybne aj rodinný život, zahŕňajúci tiež právo fyzickej osoby na spoložitie s blízkymi príbuznými, najmä s deťmi, rodičmi, prarodičmi, či súrodencami. Rešpektovanie súkromného života musí preto zahŕňať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi, aby tak bolo možné okrem iného rozvíjať a napĺňať vlastnú osobnosť jednotlivca. Protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.02.2010, sp. zn. 3Cdo 137/2008 a nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2844/14 zo dňa 22.12.2015).

60. Základnou hmotnoprávnou podmienkou vzniku zodpovednosti a sankcií podľa Občianskeho zákonníka za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby podľa ust. § 13 Občianskeho zákonníka je existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu v príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou. Nie je potrebné, aby k vyvolaniu následkov aj došlo. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

61. Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Uplatnenie žaloby na náhradu nemateriálnej ujmy nie je podmienené uplatnením práva na poskytnutie morálnej satisfakcie. Žalobou na ochranu osobnosti sa fyzická osoba môže domáhať nielen toho, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, ale aj toho, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie. Zákon výslovne pripúšťa možnosť

podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktoré nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia. Svojou povahou nejde o prostriedok represívny, ani reparačný, ale o špeciálny prostriedok ochrany osobnosti so satisfakčnou povahou, ktorá sa bezprostredne nepremieta do majetkovej sféry postihnutej fyzickej osoby, preto ju nemožno vyjadriť a vyčísliť v peniazoch.

62. Nepochybne jednou z foriem morálneho zadosťučinenia sa javí byť ospravedlnenie. Táto forma zadosťučinenia býva spravidla kombinovaná s prostriedkami smerujúcimi k odstráneniu následkov neoprávneného zásahu. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v ust. § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 265/2009).

63. Základom pre priznanie a určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú zákonom ustanovené dve kritéria, z ktorých musia sudy vychádzať, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby došlo. Špecifiká každého jednotlivého prípadu nepovedú k zneužívaniu tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie, a súčasne nebude na pôvodcu neoprávneného zásahu pôsobiť likvidačne, zohľadňujúc pritom verejný záujem. Maximálna čiastka, ktorú môže súd priznať je pritom ohraničená len výškou žalobcom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejmá zo žalobného návrhu (rozsudok NS SR, sp. zn. 4Cdo/139/2011).

64. Protiprávne narušenie práva na súkromie zo strany inej osoby predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. Dôkazné bremeno leží na žalobcovi, ktorý sa domáha náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je konštatovanie súdu, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, konkrétne do práva na súkromie a rodinný život. Je preto potrebné dôkladne poznať väzby žalobcu k osobe, ktorá následkom takéhoto protiprávneho konania zahynula. Závažnosť ujmy sa posudzuje najmä z hľadiska „odčiniteľnosti“ takéhoto zásahu. Smrťou blízkej osoby, obzvlášť v dôsledku úmyselného trestného činu dôjde k závažnej a neodčiniteľnej ujme a deštrukcii rodinných a interpersonálnych vzťahov, vrátane vzťahov priateľských a spoločenských. Sudy opakovane konštatovali, že náhrada nemateriálnej ujmy v peniazoch nie je náhradou za život, ale slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy, pričom pri stanovení jej výšky je smerodajných niekoľko faktorov, okrem iného či bol žalovaný pôvodcom takéhoto zásahu, či k zásahu do práv došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti tak ako aj to, ako bol žalobca uspokojený v trestnom konaní. Je nepochybné, že žiadna suma, priznaná súdom, nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu ani na to, aby nahradila život človeka.

65. Na to aby mala osoba, ktorej bola spôsobená ujma, nárok na primerané zadosťučinenie, musí existovať bezprostredný vzťah medzi neoprávneným konaním (zásahom) subjektu a škodlivým následkom (kauzálny nexus), v tomto prípade spôsobenou nemajetkovou ujmu. Primeraným zadosťučinením sa rozumie určitá morálna satisfakcia, napr. verejné ospravedlnenie, či odsúdenie v trestnom konaní, no podľa právneho názoru NS SR (sp. zn. 5 Cdo 265/2009) sú zásah do osobnostných práv a následná ujma najmä na živote, zdraví, súkromí a dôstojnosti natoľko traumatizujúce, že morálna satisfakcia nebude postačujúca.

66. V prípade smrti blízkej osoby v dôsledku protiprávneho konania inej osoby je pre vymedzenie postavenia sekundárnej obete potrebné zodpovedanie otázky, kto stojí primárnej obeti najbližšie a kto je jej smrťou (alebo závažnou ujmu na zdraví) najviac postihnutý. Spravidla k ťažkým psychickým ujмам dochádza len pri veľmi úzkych citových väzbách primárnych a sekundárnych obetí (pri iných osobách sa spravidla predpokladá dostačujúca psychická odolnosť, pričom ich ujma by mala byť do úvahy braná iba výnimočne v osobitných prípadoch), je potrebné skúmať blízkosť vzájomného vzťahu (úzku citovú väzbu). Úzka citová väzba je vzťah, determinovaný láskou a súdržnosťou - nie v zmysle biologického príbuzenstva, ale na základe skutočného vzťahu blízkosti medzi primárnou a sekundárnou obeťou. Vzťah rodičia - deti je charakterizovaný starostlivosťou a vzájomnou pomocou, úzka citová väzba medzi rodičmi a deťmi nezaniká iba z dôvodu, že deti opustia rodičovský dom a založia si vlastnú rodinu. Pojem blízka osoba je potrebné chápať v súlade so skutočnými životnými vzťahmi medzi primárne a

sekundárne poškodenou osobou. Úzka blízkosť vzťahu vyjadruje, že sekundárnou obeťou môže byť len úzky okruh subjektov, ktoré utrpeli v dôsledku smrti (alebo vážneho ublíženia na zdraví) psychickú ujmu (psychické utrpenie). Blízkosť vzťahu medzi sekundárnou a primárnou obeťou je nevyhnutné posúdiť vo vzájomnej súvislosti na základe objektívnych kritérií (napr. formálna a reálna príslušnosť k rodine, existencia spoločnej domácnosti, vzťahy starostlivosti a opatrovania, pravidelný kontakt a pod.).

67. Na druhej strane pri zachovaní princípu proporcionality, výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia na strane poškodeného a nemá pôsobiť na škodcu likvidačne. Rozhodujúcim je preto zvažovanie individuálnych okolností prípadu. Výška náhrady nemajetkovej ujmy musí tiež odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Judikatúra súdov v oblasti ochrany osobnosti sa zhoduje na primárnom význame vyrovnávacieho charakteru náhrady nemajetkovej ujmy, resp. zmiernení nepriaznivého následku neoprávneného zásahu (keďže nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani nedá odškodniť a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčíslieť). Ako uvádza Krajský súd Trnava vo viacerých svojich rozhodnutiach (sp. zn. 23Co/112/2016, sp. zn. 26Co/724/2015, sp. zn. 26Co/724/2015), v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 1568/09 bol konštatovaný zásah do práva na ochranu osobnosti civilným deliktom a primerané zadosťučinenie označené za jednu z civilnoprávných sankcií, ktorá má odrážať rušiteľa chránených osobnostných statkov a jeho možných nasledovníkov protiprávneho konania a byť tak nástrojom prevencie (nálež Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22. decembra 2015). Rovnako uvádza, že kritériu primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie priamo úmerne zodpovedá aplikácia tzv. „statusu obeť“ podľa čl. 34 Dohovoru o ľudských právach, ktorú objasnil Európsky súd pre ľudské práva v prípade Scordino proti Taliansku v rozhodnutí z 06.03.2007 sťažnosť č. 43662/98, ako i v prípade Stanková v/s Slovenská republika v rozhodnutí z 09.10.2007 č. sťažnosti 7205/02. Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že pokiaľ má náprava kompenzačný charakter, jej výška nemusí byť rovnaká, akú by priznal v porovnateľných prípadoch súd, nesmie však byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu, pričom pri posudzovaní tejto primeranosti je potrebné zohľadňovať aj životnú úroveň v danej krajine, a tiež to, či priznaná suma nevybočuje z právnej tradície v danej krajine, aj to, ako rýchlo sa jej sťažovateľ domohol (JUDr. Andrea Erdősová, PhD.: Krátke pojednanie o škodách, ujmach a ich náhradách vo svetle judikatúry súdov vnútroštátnych, českých, Súdneho dvora Európskej únie i Európskeho súdu pre ľudské práva). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje opäť na rozhodnutie ÚS ČR, sp. zn. I. ÚS 2844/14, ktorý konštatoval, že „pri stanovení výšky čiastky relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch“.

68. Rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy zákon ponecháva na voľnú úvahu súdu. „Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvoľou. Zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadnuť pri tom na dve hľadiská, a to tak na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti.“ (SVOBODA, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár a súvisiace predpisy. V. doplnené, rozšírené a aktualizované vydanie. Bratislava: Eurounion, 2004, s. 46). Preto žalobcu v tomto smere zaťažuje len povinnosť v žalobe uviesť výšku náhrady, ktorú požaduje (nálež ÚS SR z 06.11.2014, sp. zn. II. ÚS 424/2012-69).

69. Žalobca sa žalobou voči žalovanému domáha okrem priznania morálneho zadosťučinenia vo forme písomného ospravedlnenia sa žalovaným aj priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50.000 eur z dôvodu, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia, vrátane trestného konania, nie je postačujúca.

70. V prvom rade vo vzťahu k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov súd uvádza, že čo sa týka hodnovernosti jednotlivých dôkazov, najmä výpovedí jednotlivých svedkov a strán sporu, v plnom rozsahu prihliadol na rozsudok Okresného súdu Bratislava I, vydaného v trestnom konaní sp. zn. 3Tk/1/2016, vo vzťahu ku ktorému, vzhľadom na časový odstup od skutku, súd výpovede svedkov a strán v konaní v trestnom konaní hodnotí ako bezprostrednejšie, relevantnejšie a autentickéjšie.

71. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že právny základ nároku - neoprávnený protiprávny zásah do práva na ochranu osobnosti žalovaného - je daný, keď žalovaný bol rozsudkom sp. zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 11.05.2016 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy, ktorého obeťou bola E.. U. G., matka žalobca a stará matka žalovaného. Za tento trestný čin bol žalobcovi uložený trest

odňatia slobody v trvaní 13 rokov, v ktorého výkone sa v súčasnosti žalovaný nachádza. Základ nároku žalobcu, ako poškodeného a aktívne legitimovaného subjektu voči žalovanému, ako pôvodcovi zásahu a pasívne vecne legitimovanému subjektu, mal súd za preukázaný právoplatným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, ktorým je súd podľa ust. § 193 CSP viazaný. Zodpovednému subjektu potom vyplynula povinnosť poskytnúť primerané morálne zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka in fine), alebo náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom forma satisfakcie musí zodpovedať (okrem iného) obsahu a povahe neoprávneného zásahu.

72. Žalovaným spôsobenou smrťou matky žalobcu bolo zasiahnuté do práva žalobcu (jej syna) na ochranu jeho osobnosti ako najbližšieho rodinného príslušníka alebo jej matky, v dôsledku čoho bola narušená celistvosť jeho rodiny, žalobca stratil možnosť viesť s ňou súkromný a rodinný život a je od jej smrti ochudobnený o túto sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov, o stratu radostí s ňou prežívaných; protiprávnym konaním žalovaného prišlo tak k nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských (rodinných) väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcu a tým k zásahu do jeho osobnostných práv, a to práva na súkromie a rodinný život; takto vzniknutá trauma je zo života žalobcu za daných okolností prakticky neodstrániteľná.

73. I napriek vyššie uvedenému konštatovaniu súdu má súd za to, že nárok žalobcu na priznanie morálneho zadosťučinenia vo forme písomného ospravedlnenia sa žalovaným žalobcovi nie je daný a nie je dôvodný. V tomto rozsahu sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že už počas trestného konania vedeného voči žalovanému ako obžalovanému z trestného činu vraždy matky žalobcu, sa žalovaný písomne ospravedlnil žalobcovi listom zo dňa 30.08.2015 a ospravedlnenie mu aj písomne zaslal. Súd v trestnom konaní na toto ospravedlnenie, rovnako ako na skutočnosť, že žalovaný trestný čin úprimne oľutoval, prihliadal pri ukladaní trestu žalovanému a v rozsudku konštatoval, že počas celého konania žalovaný (obžalovaný) prejavoval úprimnú ľútosť nad spáchaným trestným činom vo všetkých výpovediach v priebehu konania (zo záverečnej reči prokurátora vyplynulo, že spáchanie trestného činu úprimne oľutoval aj po podaní obžaloby pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby, kde bol prokurátor osobne prítomný a sám prokurátor bol toho názoru, že toto jeho vyhlásenie alebo úprimné oľutovanie trestného činu bolo naozaj úprimné a nebolo účelové). Uvedené ospravedlnenie považoval súd za dostatočnú a primeranú formu morálneho zadosťučinenia, a preto žalobu v tejto časti zamietol (výrok č. II rozsudku).

74. Námietky žalobcu, smerujúce k tomu, že s poukazom na podané trestné oznámenia na žalobcu žalovaným, ospravedlnenie v trestnom konaní a aj deklaráciu ochoty žalovaného sa ospravedlniť v priebehu tohto konania, žalovaný nemyslel úprimne a vážne, súd vyhodnotil ako nedôvodné, a to aj s poukazom na vyššie uvedené posúdenie ospravedlnenia a vyjadrenia úprimnej ľútosťi v trestnom konaní. Navyiac sa súd domnieva, s ohľadom na preukázanú dlhotrvajúcu osobnú animozitu medzi stranami sporu, že splnenie žalobcovej predstavy o intenzite a vážnosti úprimnosti ospravedlnenia nie je možné docieľiť ani ním navrhovaným znením písomného ospravedlnenia, keď prípadná žalobcom požadovaná úprimnosť žalovaného v akomkoľvek rozsahu je nevyhnutne a prípadným priznaným písomným ospravedlnením. Súd sa navyiac stotožnil aj s argumentáciou žalovaného, že navrhované znenie písomného ospravedlnenia „za utrpenie, bolesť, zúfalstvo a šok zo straty blízkej osoby E.. U. G., matky U.. P. G. v dôsledku môjho protiprávneho konania dňa 26.04.2015“, nesmeruje k ospravedlneniu sa za samotný zásah do osobnostných práv, ale k ospravedlneniu sa voči žalobcom tvrdeným následkom tohto zásahu.

75. Súd zhodne s tým, čo uvádzal žalobca, dospel k záveru, že i napriek zamietnutiu nároku žalobcu na ospravedlnenie sa mu žalovaným, ospravedlnenie spolu s odsúdením a uloženým trestom v trestnom konaní, nie je dostatočným potrestaním žalovaného za zásah do práv žalobcu. Dôvodom je najmä skutočnosť, že byť neoprávneného zásahu žalovaného, mohla matku žalobcu a jeho babka žiť. Súd tak považuje za zákonný a spravodlivý postup podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vyhodnotiac postup podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka za nepostačujúci, a ani nie dosť dobre možný vzhľadom na nezvratnosť situácie (smrť), keď nie je možné domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, ani aby sa odstránili následky týchto zásahov, t.j. v tomto konkrétnom prípade prichádza do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uvedené prierezovo konštatujú aj všeobecné súdy (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici, rozsudok sp. zn. 15Co/61/2012 zo dňa 06.06.2012).

76. Skutok, ktorý spáchal žalovaný, je objektívne (aj bez hodnotenia okolností prípadu, okolností na strane poškodeného a pôvodcu zásahu, a skúmania, či k vyvolaniu dôsledkov došlo) spôsobilý vážne a nezvratne zasiahnuť do života žalobcu ako syna obete trestného činu. Nečakaným šokujúcim tragickým úmrtím najbližšej príbuznej, matky žalobcu, dochádza k závažnému zásahu do osobnostných práv (práva na súkromie a rodinný život), pričom následok tohto zásahu je nereparovateľný. Ako súd konštatoval vyššie, súčasťou súkromného života je nepochybne aj rodinný život, zahŕňajúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, a preto rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života, musí zahŕňať právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby bolo možné, okrem iného, tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Zavinená smrť blízkej osoby preto môže vzhľadom k vzájomným úzkym a pevným sociálnym, morálnym a citovým väzbám predstavovať natoľko závažnú nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a naplňovanie osobnosti pozostalého, že môže byť kvalifikovaná ako ujma znižujúca jeho dôstojnosť či vážnosť v spoločnosti (nález ÚS ČR, sp. zn. PL. ÚS 16/04 z 04.05.2005). Strata blízkej osoby je pre väčšinu ľudí tou najväčšou stratou, s ktorou sa môžu vo svojom živote stretnúť (obdobne nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 2844/14 z 22.12.2015). Psychická bolesť v prípade straty veľmi blízkeho človeka je často vnímaná ako neznesiteľná fyzická obmedzujúca aktivity pozostalého, často vyžadujúca odbornú pomoc. Žalobca tak bol zasiahnutý stratou matky ako osoby, ktorej nezastupiteľným poslaním je práve pozitívne rozvíjanie citových vzťahov a rodinnej spolupatričnosti, na ktorých je človek v individualizovanej miere závislý. Ich absencia sa negatívne prejaví nielen vo sfére osobnostného prežívania, ale významným spôsobom ovplyvní celý budúci život človeka. Strata takéhoto člena rodiny predstavuje nenávratnú deštrukciu medziludských väzieb, vytvárajúcich základ rodinného života. Následkom toho je zmena fungujúcej rodiny, navždy strádajúcej v jednotlivých oblastiach rodinného života, ovplyvňujúcu sebarealizáciu pozostalých členov rodiny.

77. Šokujúca smrť matky žalobcu preto predstavuje udalosť závažnú a mimoriadnu s nenapraviteľným následkom, ktorú žalobca prekonáva s pretrvávajúcimi ťažkosťami, aj zdravotnými a psychickými, a v prípade ktorej je morálna satisfakcia z hľadiska zadosťučinenia nepostačujúca. Preto súd aplikoval ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a posúdil jednotlivé kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, a to závažnosť vzniknutej ujmy, ako i okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. V danom prípade mal súd za to, že je daný právny nárok na náhradu nemajetkovej ujmy popri zadosťučinení spočívajúcom v ospravedlňujúcom liste žalovaného a jeho odsúdeniu k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 13 rokov.

78. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadla na judikatúrou dovodené základné kritériá pre stanovenie relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy, spočívajúce tak v okolnostiach na strane poškodeného ako aj páchatela (pôvodcu zásahu).

Okolnosťami na strane poškodeného sú:

- a) intenzita vzťahu poškodeného so zomrelým
- b) vek zomrelého
- c) hmotná závislosť poškodeného na zomrelom
- d) prípadné poskytnutie inej satisfakcie

Okolnosťami na strane páchatela sú:

- a) postoj páchatela (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie)
- b) dopad udalosti do duševnej sféry páchatela
- c) majetkové pomery páchatela
- d) miera zavinenia ev. spoluzavinenia zomrelého

(nález ÚS ČR z 22.12.2015, sp. zn. I.ÚS 2844/14, nález ÚS ČR z 30.03.2012, sp. zn. III. ÚS 2954/11, nález ÚS ČR z 09.08.2016, sp. zn. I.ÚS 3456/15).

79. Pokiaľ však ide o samotnú výšku nemajetkovej ujmy súd dospel k záveru, že nie je na mieste poskytnutie nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 eur tak, ako to požaduje žalobca, nakoľko nebol preukázaný ním uvádzaný rozsah zásahu do jeho osobnostných práv, neboli preukázané mimoriadne zvýšené nepriaznivé následky smrti jeho matky na neho, odôvodňujúce priznanie tak vysokej náhrady.

80. Ohľadne hodnotenia dôkazov, nevyhnutých pre určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy a posudzujúc tak jednotlivé kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy - závažnosť vzniknutej ujmy aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo - súd uvádza, že v rámci toho neprihliadol na písomné vyjadrenia matky žalobcu, predložené v tomto konaní a zhodne aj v trestnom konaní (napr. Notárska zápisnica zo dňa 20.11.2014, Záznam zo dňa 01.04.2014, Záznam zo dňa 20.04.2015, Prehlásenie zo

dňa 24.02.2015, vyhotovené alebo podpísané matkou žalobcu), ani na vyjadrenia a výpoveď žalobcu ohľadne týrania matky žalovaným, ohľadne okolností predaja domu na Riazanskej a jeho darovania, ktoré vyhodnotil ako nedôveryhodné a vyvrátené už v trestnom konaní. Vo vzťahu k písomným vyjadreniam matky žalobcu súd v trestnej veci uzavrel, že nemajú takmer žiadnu výpovednú hodnotu o skutočnom postoji a správaní sa žalovaného k matke žalobcu, a to aj s prihliadnutím na výpovede svedkov, z ktorých možno odôvodnene usudzovať na to, že tieto vyjadrenia boli skutočne dôsledkom vplyvu a nátlaku žalobcu na matku, ktorých cieľom bolo podložiť návrh na konanie vo veci vrátenia daru. Ohľadne okolností predaja domu a vrátenia daru bolo rovnako v trestnom konaní vyvrátené tvrdenie žalobcu ako poškodeného, že žalovaný sa snažil predáť dom na E. H. Č. XX X. V. bez vedomia nebohej E. G., čo zhodne v tomto aj v trestnom konaní vyplynulo z výpovedí svedkov (najmä RNDr. Lujzy U. R. L. B.j) a bolo preukázané, že E. U. G. so žalovaným opakovane viedli rozhovory ohľadne predaja domu ako aj plánov ohľadne ďalšieho bývania, a to kúpy samostatných bytov. E. U. G. stála v strede konfliktu medzi žalobcom a žalovaným, čo sa prejavilo jej dvojznačným správaním aj voči žalovanému, a v rámci obáv o jeho budúcnosť mu darovala dom na E. H. Č. XX X. V., vzápätí ho žiadala vrátiť, od tohto zámeru neskôr upustila, následne sa však opätovne domáhala vrátenia daru.

81. Súd pri posúdení výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že v konaní bolo preukázané, že žalobca v dôsledku tragickej smrti matky trpí PTSP, ktorá je kompenzovaná nasadenou farmakologickou liečbou, pričom stav žalobcu je traumatologicky závažný a obtiažne ovplyvniteľný s dopadom na celoživotnú budúcnosť a na všetky položky života, avšak nie v rozsahu, presahajúcim dopady implikované v ods. 74 vyššie, ktorý rozsah by odôvodňoval priznanie náhrady v zvýšenej výške a v žalovanej sume. PTSP u žalobcu vznikla v dôsledku tragickej udalosti - vražda jeho matky synom, následkom ktorých začal žalobca trpieť úzkostnými stavmi, smútkom, smútkovými príznakmi. Svedok U. Č., ošetrojúci lekár žalobcu uviedol, že pomerne vysoké percento PTSP je obtiažne liečiteľné a vzhľadom na individualitu tejto udalosti vníma prognózu žalobcu ako nepriaznivú, keď ide o tak ťaživé a zreteľné okolnosti, že liečiteľnosť je nízka, s dopadom na rodinné pomery, keď bežným dôsledkom takejto poruchy je zlyhanie mikro-sociálneho fungovania v rodinnom prostredí, rozvrat rodiny. Kvalita života žalobcu po vražde jeho matky je tak zásadne zmenená. Svedok vylúčil prítomnosť predchorobného stavu totožného alebo blízkeho príznakom PTSP u žalobcu predtým. Rovnako z výpovede svedkov (L. C. I., U. P. G.) vyplynulo, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, utrpel žalobca úzkosť, bolesť, smútok a psychický šok, najmä v dôsledku toho, že žalobca našiel svoju matku mŕtvu bezprostredne na mieste činu po spáchaní vraždy žalovaným. Okolnosti dopadu skutku žalovaného sú zintenzívnené medializáciou prípadu a tým, že tento bol všeobecne pertraktovaný, čím sa žalobca v súvislosti s trestným činom žalovaného stal nevhodným a neprijemným stredom záujmu verejnosti, čo negatívne dopadalo na neho ako aj jeho rodinu.

82. Súd plne si uvedomujúc a rešpektujúc dôležitosť existencie a prítomnosti starších členov rodiny v živote rodín, prihliadol aj na vyšší vek matky žalobcu v čase skutku (dožitých 78 rokov) a možnosť žalobcu s ňou prežiť 55 rokov jeho života, ako ja na skutočnosť, že finančná závislosť žalobcu na jeho matke nebola daná, práve naopak, z dôvodu dôchodkového veku matky žalobcu a tým poklesu jej príjmov, boli jej potreby čiastočne financované zo zdrojov žalobcu, teda hmotná závislosť poškodeného na zomrelom nebola daná.

83. Pri rozhodnutí vzal súd do úvahy tú skutočnosť, že žalobca s nebohcou matkou mali medzi sebou vytvorené rodinné väzby, ktorých intenzitu súd vyhodnotil ako typovo neutrálnu, nezvyšujúcu intenzitu zásahu do osobnostných práva žalobcu. Súd zvýšenú intenzitu vzťahu žalobcu k zomrelej matke nemal za preukázanú ani výsluchmi svedkov. Súd sa v tomto ohľade priklonil ako k relevantným k skutkovým zisteniam, ktoré vyplynuli najmä z výsluchu svedkýň L. U. B. a E. G. U., ktoré boli dôvernými priateľkami nebohej matky žalobcu. Z ich výpovedí vyplynulo, že celkovo v rodine boli dlhotrvajúce a opakované problémy vzťahovaného charakteru. Žalobca sa o svoju matku primerane zaujímal, poskytoval jej potrebnú starostlivosť a opateru, vrátane finančnej podľa jeho (nadštandardných) možností, akú je podľa názoru súdu prirodzené a dôvodné očakávať od dospelých a (nadštandardne) zaopatrených detí, od syna, ktorého matka s láskou sama vychovala a o ktorého sa príkladmo starala a poskytovanie takejto úrovne a formy starostlivosti, pozornosti a opateru je v zásade morálnou povinnosťou detí voči ich rodičom v seniornom veku, opätovaním ich starostlivosti v detstve, a to aj s prihliadnutím na vek žalobcu ako aj nebohej matky, a aj na tú skutočnosť, že už v tomto čase nezdíeľali spoločnú domácnosť a žalobca mal založenú vlastnú, v poradí druhú, rodinu. Vzťahy medzi žalovaným a žalobcom boli dlhodobé konfliktné, tieto sa premietali aj do ich vzťahov s matkou žalobcu, babkou žalovaného. Z vykonaného

dokazovania vyplynulo aj to, že vzťah medzi synom a matkou bol poznačený zlým vzťahom medzi otcom a synom. Z trestného rozsudku je zrejmé, nebhá matka žalobcu stála v strede konfliktu medzi žalobcom a žalovaným, jej postoj bol v rámci ich konfliktného vzťahu nejednoznačný, čo potvrdili viacerí vo veci vypovedajúci svedkovia. Na jednej strane si nechcela rozhádať svojho syna, na strane druhej mala vzťah k žalovanému, keď bola so svojím synom, tak preberala jeho rétoriku a keď bola so žalovaným, tak hovorila zase inak. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že matku žalobca navštevoval sám, avšak zrejme nie v intenzite, akú vnímala ako potrebnú samotná matka, ktorá podľa vyjadrení svedkýň potrebovala podporu a viac pozornosti, tejto sa jej od žalobcu nedostávalo, cítila sa opustená, avšak zvlášť dbala o to, aby bolo tak, ako povedal žalobca, bála sa robiť niečo iné. Nezhody boli aj v rodine žalobcu, medzi manželkou žalobcu a jeho matkou, aj tieto vzťahy matku žalobcu ťažili.

84. Skutok žalobcu neodčiniteľne zasiahol žalobcu aj vo sfére iných, ako rodinných vzťahoch, a to v jeho spoločenskom a pracovnom postavení, avšak nie v rozsahu, presahajúcim dopady implikované v ods. 74 vyššie, ktorý rozsah by odôvodňoval priznanie náhrady v zvýšenej výške a v žalovanej sume. Žalobca okrem krátkodobého výpadku príjmu bezprostredne po tragickom udalosti dosahoval rovnaký príjem ako pred ňou, čo je zrejmé z lustrácie Sociálnej poisťovne. Rovnako mal súd za preukázané, že nedošlo ani k zníženiu tržieb v spoločnosti žalovaného (U. F. E. D.), prostredníctvom ktorej poskytoval zdravotnú starostlivosť. V konaní bolo preukázané, že žalobca sa opakovane zdržiava v zahraničí, iný účel svojho pobytu ako dovolenka nijak nezdôvodnil. Žalobca aj po skutku nadväzuje kontakty s (novými) ľuďmi, i keď je nepochybné a nerozporovateľné, že kvalita vzťahov je alebo môže byť odlišná.

85. Na druhej strane súd prihliadol na to, že žalovaný bol za spáchaný trestný čin právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov. Navyiac z rozsudku a trestného spisu je zrejmé, že ku spáchaniu trestného činu sa žalovaný priznal, skutok úprimne oľutoval, žalobcovi adresoval ospravedlnenie a súd v trestnom konaní všetky vyhodnotil okolnosti spáchania trestného činu vrátane okolností na strane žalovaného ako také, ktoré odôvodňujú mimoriadne uloženého zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanovenú Trestným zákonom za súdený trestný čin.

86. Na strane žalovaného súd prihliadol aj na to, že žalovaný spáchal skutok v afekte, ktorý bol podmienený postupne zhoršujúcim sa psychickým stavom žalovaného po tom, čo sa dozvedel o okolnostiach smrti svojej matky (na ktorý malo nepochybné vplyv aj rodinné zázemie žalovaného od obdobia jeho detstva a neskoršie výrazne nepriaznivý vzťah s žalobcom ako otcom), na ktoré okolnosti rovnako súd prihliadal v trestnom konaní pri úvahe o použití zníženej trestnej sadzby. V tomto konaní, ako ja v trestnom konaní bolo preukázané, že žalovaný mal so svojou babkou dobrý vzťah, s babkou sa vzájomne starali o napĺňanie svojich potrieb a z jej straty sám žalobca cíti veľkú bolesť.

87. Námietky žalovaného, že jeho majetkové pomery mu, aj bez prihliadania na nehnuteľnosti na E. H. X. V. R. X. F. (o ktorých bolo neprávoplatne rozhodnuté, že sú vlastníctvom žalobcu príp. že patria do BSM žalobcu a jeho manželky), neumožňujú uspokojenie nároku na nemajetkovú ujmu vo výške uplatnenej žalobou, keď súhrnná hodnota ostatných majetkových hodnôt vo vlastníctve žalovaného nedosahuje ani zďaleka požadovanú výšku nemajetkovej ujmy a zaviazanie žalovaného k náhrade nemajetkovej ujmy by bolo likvidačné a teda neprimerané, súd vyhodnotil ako nedôvodné. Plná výška uloženého trestu odňatia slobody, vo výkone ktorého sa žalovaný nachádza, vyprší žalovanému najneskôr v r. 2028. Vzhľadom na vek žalovaného 30 rokov v čase vyhlásenia rozsudku, bude mať žalovaný po vykonaní trestu podľa názoru súdu dostatok možností a času sa zapojiť do pracovného života a nahradiť nemajetkovú ujmu žalobcovi, berúc do úvahy už dnes hodnotu ním vlastnených pozemkov prevyšujúcu min. hodnotu 16.000 eur. Zo znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní vyplýva pozitívna prognóza k možnostiam resocializácie žalovaného, ktorá zahŕňa aj pracovné uplatnenie.

88. Z vykonaného dokazovania a posúdenia okolností zásahu je nepochybné, že tragická strata žalobcu spôsobená vraždou jeho matky nie je nahraditeľná a zasiahla do práva žalobcu na súkromie. Inštitút peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania, keďže finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť. Charakter spôsobenej ujmy však vyžaduje od škodcu spolupodieľať sa na uvedenej strate adekvátnym spôsobom, znamená to zmierniť ujmu žalobcu v maximálne možnej miere. Z rozsudku Krajského súdu v Prahe, sp. zn. 36C/28/2002 vyplýva, že súd pri úvahe o primeranosti satisfakcie musí vychádzať predovšetkým z celkovej povahy a aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu (t.j. musí prihliadnúť najmä k intenzite, povahe, spôsobu neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty

osobnosti, k trvaniu a rozsahu vzniknutej nemajetkovej ujmy a pod.). Pokiaľ teda vzniknutá nemajetková ujma môže byť zmiernená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, je potrebné zvoliť takú formu, ktorá je podľa okolností toho ktorého prípadu primeraná a postačujúca k relatívnej sanácii nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla neoprávneným zásahom, a ktorá tak súčasne bude aj účinná.

89. Priznanie nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 50.000 eur považoval súd za príliš vysoké, ktorým by fakticky mimoriadne sťažil žalovanému ďalší život po výkone trestu a sťažil alebo znížil motiváciu splniť uloženú povinnosť, prihliadnuc aj na okolnosť, že žalovaný bol za spáchaný trestný čin riadne aj právoplatne odsúdený. Súd má v prejednávanej veci za to, že následok, ktorý aj keď závažný a spôsobený zásahom žalovaného do práva žalobcu na ochranu osobnosti, bol zmiernený právoplatným odsúdením žalovaného k nepodmienečnému trestu odňatia slobody a tiež ospravedlnením a vyjadrením ľútosti k týmto následkom, ktoré žalovaný urobil formou písomného ospravedlnenia v rámci trestného konania. Podľa názoru súdu uvedená satisfakcia v podobe právoplatného odsúdenia žalovaného a v podobe ospravedlnenia sa žalovaného a vyjadrením ľútosti (ktorú súd konajúci v trestnej veci zohľadnil aj pri ukladaní trestu ako poľahčujúcu okolnosť), je takým zadosťučinením pre žalobcu ako subjektu, na strane ktorého došlo k zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti (práva na súkromie, resp. práva na rodinný život) ktorá čiastočne zmiernuje vzniknutú nemajetkovú ujmu a odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 eur a neodvodňuje jej priznanej nad tento rozsah vo výške požadovanej žalobcom (50.000 eur).

90. Ohľadne primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje súd na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 4Tdo 1402/2015, ktoré v českej judikatúre predstavuje zásadné vodítko, na ktoré opakovane súdy odkazujú vo svojich rozhodnutiach. Podľa citovaného uznesenia je rozpätie 240.000 Kč - 500.000 Kč základným pre rodičov, deti, manželov, pričom zodpovedá typovým (neutrálnym) prípadom, teda takým, kde sú naplnené pre konkrétnu situáciu sprísňujúce alebo zmiernujúce kritéria (napr. v podobe rozdielnej formy zavinenia škodcu, veku pozostalých, zvýšenej intenzity vzťahu k zomrelej osobe a pod.). S odkazom na závery ÚS ČR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2844/14 súd v danej veci uviedol, že hlavným zmyslom takejto náhrady je jej satisfakčná rovina, ktorá narastá v priamej úmere s mierou zavinenia pôvodcu zásahu, pretože vyššou mierou zavinenia je vždy neoprávnenosť zásahu do osobnostných práva zosilnená (je zosilnená krivda, za ktorú má prísť zadosťučinenie). Korekciu paušalizácie potom predstavujú ďalšie okolnosti každého prípadu, či už právne alebo skutkové, prirážajúce alebo poľahčujúce.

91. Navyiac na podporu svojich záverov, že priznaná výška v tomto konkrétnom prípade zohľadňuje v zásade výšku náhrad priznávaných súdmi v iných obdobných prípadoch, poukazuje súd na rozhodnutia českých súdov v prípadoch škody spôsobenej úmyselnými trestnými činmi. V obdobnej súdnej veci, najbližšie príbuznej jednak okolnosťami skutku ako aj osobami škodcu a poškodeného, NS ČR uznesením sp. zn. 7 Tdo 996/2018 z 14.11.2018 odmietol dovolanie obvineného a z odôvodnenia je zrejmé, že tento sa dovolal aj do časti rozsudku Krajského súdu v Brne sp. zn. 39T 12/2017 zo dňa 20.02.2018, ktorým, okrem výroku o vine a uložení trestu za obzvlášť závažný zločin vraždy, mu bola uložená povinnosť nahradiť vnučkám poškodenej nemajetkovú ujmu vo výške 500.000 Kč (t. j. v prepočte 19.748,80 eur, kurz ECB CZK/eur - 25,318 k 20.02.2018). V tam prejednávanej veci sa obvinený dopustil obzvlášť závažného zločinu vraždy tým, že udusil poškodenú, ktorej na jej žiadosť opravil poisťky a v rámci rozhovoru sa dotýkala pre neho citlivej témy, a ešte odcudzil príručný trezor s najmenej 15 000 Kč. Námietku o neprimeranosti náhrady nemajetkovej ujmy dovolací súd posúdil ako neopodstatnenú, keď súd odôvodnil, z akých dôvodov priznal vnučkám nemajetkovú ujmu 500.000 Kč, a vychádzal z čiastky 240.000 Kč - 500.000 Kč, stanovenej súdom v uznesení NS ČR sp. zn. 4Tdo 1402/2015. Poškodená vnučky finančne podporovala, ony jej pomáhali a navštevovali ju, keď s ňou nežili v spoločnej domácnosti a neboli na nej závislé. Hodnotil aj kritéria na strane obvineného, ktorý sa k činu priznal, do určitej miery ho ľutuje a je uzročený s následkami svojho činu. Po vykonaní trestu bude mať podľa súdu dostatok možností, ako sa zapojiť do pracovného života a nahradiť nemajetkovú ujmu vnučkám poškodenej.

92. Vo vzťahu k výške priznanej náhrady súd poukazuje na rozsudok NS ČR z 19.09.2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, v ktorom sa súd venoval otázke určovaniu výšky náhrady za duševné útrapy spojené s usmrtením osoby blízkej a dovodil, že je potrebné zohľadniť okolnosti tak na strane pozostalého ako aj škodcu. Za základnú čiastku náhrady, modifikovateľnú s použitím zákonných a judikatúrou dovodených hľadísk, je možné považovať v prípade najbližších osôb (manžel, rodičia, deti) dvadsaťnásobok priemernej hrubej mesačnej nominálnej mzdy na prepočítané počty zamestnancov

v národnom hospodárstve za rok predchádzajúci smrti poškodeného. Priemerná mzda v národnom hospodárstve za r. 2014 bola v SR vo výške 858 eur, jej dvadsaťnásobok predstavuje sumu 17.160 eur.

93. Súd návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov: dopytom na NS SR, či bolo žalobcovi vyplatené jednorazové finančné odškodné podľa zák. č. 215/2006, zabezpečením uznesenia z priestupkového konania č. OÚ-BA-OBBS2-2014-050361, uznesenia z priestupkového konania č. KRK-261VYS-2-BA-214Ga, uznesenia č. 1Pn/604/2019/1103-13 zo dňa 13.11.2019, výpovedi poškodeného, svedkov L.. B., L.. M., P.. F., C.. F., U.. Y. R. U.. B. a výpovedi svedka U.. G. v konaní sp. zn. BB4P/8/2010 a ďalších ním navrhnutých dôkazov, zamietol. Súd pri rozhodovaní o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, prihliadol na to, že vykonanie týchto dôkazov na zistenie rozhodujúcich skutočností pre potreby zistenia skutkového stavu v konaní a posúdenie dôvodnosti žaloby nepovažoval za potrebné, a ich vykonanie považoval ich za nadbytočné za nehospodárne.

94. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 158/2010 zo dňa 30. 11. 2011). Dôkazy, ktoré súd považoval za potrebné, v tomto písomnom vyhotovení rozsudku vyhodnotil.

95. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

96. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

97. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

98. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

99. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

100. Podľa ust. § 142 ods. 2 OSP, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

101. Podľa ust. § 142 ods. 3 OSP, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

102. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP. V dôsledku zamietnutia žaloby v časti uloženia povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi patrí náhrada trov konania v tejto časti žalovanému. Osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy obsiahnutej v ust. § 142 ods. 3 OSP, ktoré ustanovenie sa uplatňovalo, ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v ust. § 142 ods. 2 OSP, platná právna úprava nevylučuje (z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017). S poukazom na uvedené, žalobca, hoci mal v tejto časti uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v spore úspech len čiastočný, patrí mu v tejto časti plná náhrada trov konania, keďže konečné rozhodnutie o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi závisí od úvahy súdu. Súd teda kumulatívne vyhodnotil, že každá zo strán sporu mala vo veci úspech len čiastočný, preto rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výroku č. IV).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd Bratislava III, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.